

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Hoffmann, E. T. A.; af E.T.A. Hoffmann ; paa Dansk oversatte af A.P. Liunge.
Titel Title:	<u>Fortællinger</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : trykt paa Oversætterens Forlag, hos B.J. Bendixen, 1821
Fysiske størrelse Physical extent:	2 Bd.

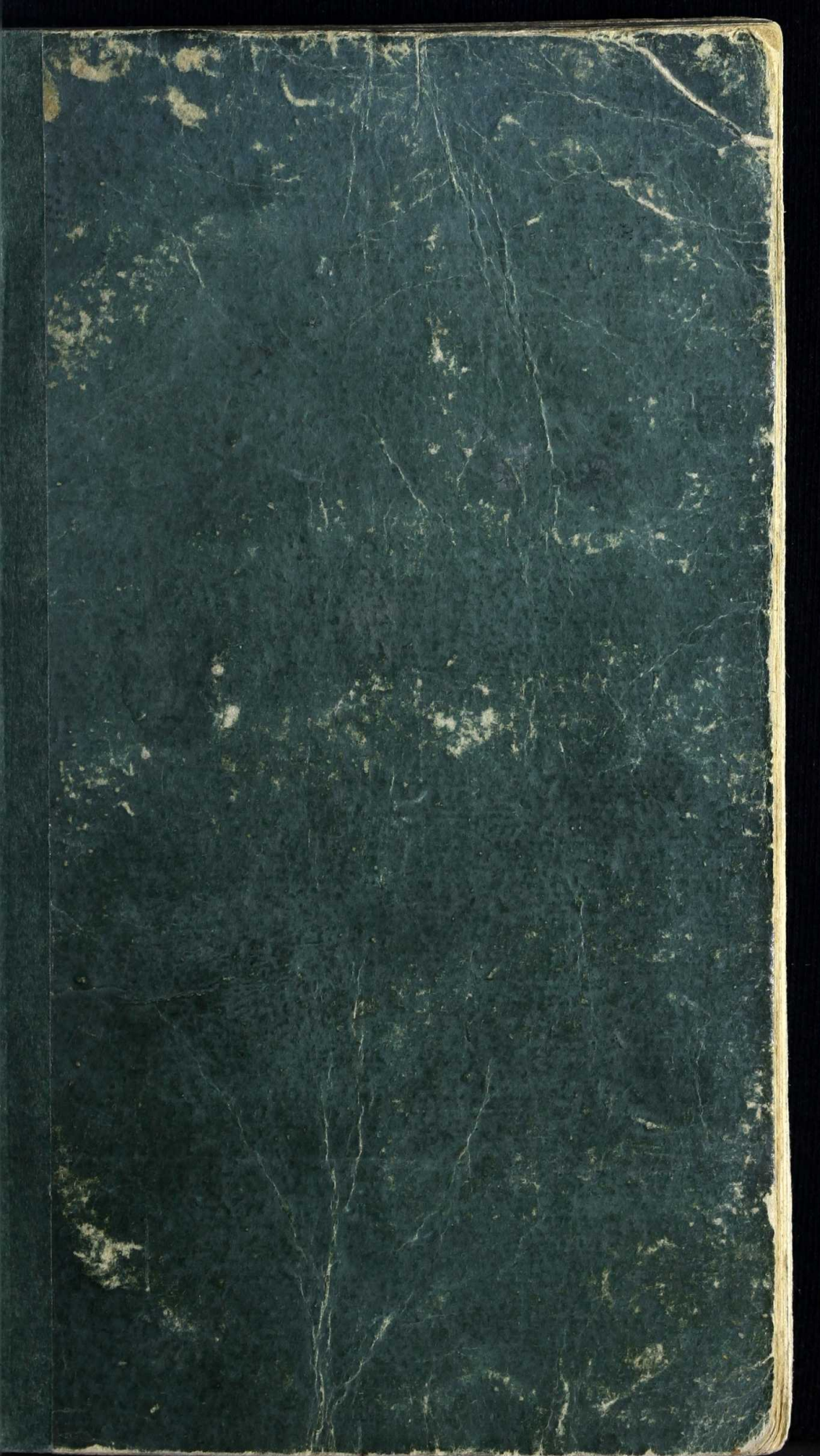
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-428.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130018112575

*2 vols. 6
L*

*24/6 00
pp*

Fortællinger,

af

E. T. A. Hoffmann.

Paa Dansk oversatte

af

N. P. Liunge.

1ste Deel.

Indeholdende:

Den røbsfulde Gæst og Sandmanden.

Kjøbenhavn.

Trykt paa Oversætterens Forlag,
hos B. S. Wendixen.

—
1821.

1799

10

1799

1799

10

1799

1799

1799

1799

1799

1799

1799

Den rødsselfulde Gæst.

Stormen brusste gennem Luften, som et Forbud for den nærmende Vinter og drev de sorte Skyer foran sig, som nedvældede pibende og raslende Strømme af Regn og Hagl. — Stueuhret slog netop syv, da sagde Oberstinde v. G. til sin Datter Angelika: "Vi komme idag til at være allene, det onde Veir skræmmer alle vore Venner bort. Jeg ønskede blot, at min Mand vilde komme hjem." I samme Dieblik traadte Ritmester Moritz v. R. ind af Døren, og efter ham den unge Advokat, der ved sin aandrige, uudtømmelige Humor oplevede den Cirkel, som pleiede at samles hver Torsdag i Oberstens Huus, og saaledes var, som Angelika strax bemærkede, en lille huusvant Kreds samlet, som fuldelig bødede paa Savnet af det større Selskab. — Det var koldt i Salen, Oberstinden lod lægge Ild i Kamisenen og Theebordet flytte frem. "Eder, I tvende Mænd," sagde hun nu, "Eder, som med en i Sandhed

ribberlig Heroismus, ere komne til os gjennem brusende Storm og Uveir, bør jeg sikkert ikke anmode om at tage til Takke med vor slappe blødgjørende Theevandsdrik; i Stedet for den, skal derfor ogsaa Mademoiselle Marguerite lave Eder den gode nordiske Drik, som er den kraftigste Modstander af alt ondt Veir". Francoisen Marguerite, som deels for Sprogets, deels for andre qvindelige Kunstfærdigheders Skyld, var Frøken Angelikas Selskabsføster, hvem hun iøvrigt neppe var overlegen ihenseende til Aar, Kom, og gjorde, hvad der var hende befalet. — Punschen dampede, Ilden gnistreege i Kaminen; og man satte sig tæt sammen ved det lille Bord. Da rystede og gyste Alle, og saa muntert og hoivrostet man i Begyndelsen havde talt, i det man spadserede op og ned i Salen, en ligesaa siebliffelig Stilhed opstod der nu, i hvilken de forunderlige Stemmer, Stormen havde vaakt i Kaminrørene, peeb og hylede ret lydeligen. — "Det er", begyndte Dagobert, den unge Advokat endelig: "det er nu eengang afgjort, at Efteraar, Storm, Kaminild og Punsch ganske egentligen høre sammen, til at oppække den hemmeligste Gysen i vort Indre". — "Men en Gysen, som er ret behagelig", faldt Angelika ham i Talen. "Jeg for min Part kjender ingen skjønnere Fornemmelse, end den sagte Kulde, som farer gjennem alle Ledemøde, og i hvilken man, Himlen veed hvorledes, med aabne Dine kaster et uventet, hurtigt Blik ind i den sølsomste Drømmeverden." "Ganske rigtig", vedblev Dagobert, "ganske rigtig. Denne behagelige Kolde Gysen overfaldt os netop nu Alle, og ved det Blik, vi derved uvilkaarlig maatte kaste ind i Drømmeverdenen, blev vi en Smule stille. Men,

vel for os, at den er forbi, og at vi saasnart ere vendte tilbage fra Drommeverdenen til den skjønne Virkelighed, som denne herlige Drik frembyder os!" Dermed reiste han sig op og tomte, i det han med Ansand bukkede for Oberstinden, det foran ham staaende Glas. "Er", sagde nu *Moritz*, "ei! hvis Du, ligesom *Frokenen*, og ligesom ogsaa jeg, føler den fulde Sødhed af hiin Gysen, af hiin drommeagtige Tilstand, hvorfor vil Du da ikke gjerne dvæle i den?" "Tillad mig", tog *Dagobert* Ordet, "tillad mig, min Ven, at bemærke, at Taleren her slet ikke er om hiint Drommerie, hvori *Kanden* forlyster sig selv ved dets vidunderlige forvirrede Spil: Den ægte Stormvind-, Kamin- og Punschegysen er ikke andet end det første Anfald af hiin ubegribelige, hemmelighedsfulde Tilstand, som er dybtgrundet i den menneskelige Natur, imod hvilken *Kanden* forgjæves reiser sig, og hvorfor man vel maa vogte sig. Jeg mener det Rædselsfuldes Tilstand — Frygten for Gjenfærd. Vi vide alle, at Spøgelseaandernes frygtelige Folk kun om Natten, men fortrinlig gjerne i Uveir, stiger op fra sit dunkle Hjem og begynder sin omslakkende Vandring; det er derfor billigt, at vi paa den Tid vente et eller andet rædselsfuldt Besøg." "De spøger", sagde Oberstinden, "De spøger, *Dagobert*! End ikke det tør jeg indromme Dem, at den barnagtige Gysen, hvoraf vi ofte overfaldes, ganske ubetinget skulde være grundet i vor Natur; snarere tilregner jeg den de Ammestueæventyr og gale Spøgelsehistorier, hvormed vore Pleierinder have overvældet os fra vor tidligste Barndom." "Nei", raabte *Dagobert* levende, "nei, min naadige Frue! Aldrig vilde hine Æventyr, der dog vare os som Born

de allertjæreste, gjenlyde saa dybt og evigt i vor Sjæl, hvis ikke de gjentonnende Strænge laae i vort eget Indre. Intet kan bortnægte den hemmelighedsfulde Aandeverden, som omgiver os, og som ofte aabenbarer sig for os i sælsomme Lyd, ja vidunderlige Visioner. Frygtens, Forfærdelsens Gysen kan kun hidrøre fra den jordiske Organismes Trang. Det er den fængslede Aands Bee, som udtaler sig i den." "Deer", sagde Oberstinden, "en Aandeseer, ligesom alle Mennesker af opvakt Phantasie. Men, om jeg nu ogsaa gaaer ind i Deres Ideer, og virkelig troer, at det er en ubekendt Aandeverden tilladt at aabenbare sig for os i hørlige Toner, ja i Visioner, saa indseer jeg dog ikke, hvorfor Naturen skulde have stillet Vasallerne af hiint hemmelighedsfulde Rige saa fjendtlig ligeoverfor os, at de ikkun ere i Stand til at bringe Gysen og ødelæggende Forfærdelse over os." — "Maaskee", vedblev Dagoberet, "maaskee ligger deri en Straf af hiin Moder, hvis Pleie og Opdragelse vi vanartede Børn unddroge os. Jeg mener, at i hiin gyldne Tid, da vor Slægt endnu levede i den inderligste Samklang med den hele Natur, da forstyrrede ingen Gysen, ingen Forfærdelse os, netop fordi der i hele Tilværelsens dybeste Fred og saligste Harmonie ikke gives nogen Fiende, som kunde bringe slikt over os. Jeg talde om sælsomme Aandestemmer, men hvoraf kommer det da, at alle Naturlyd, hvis Oprindelse vi nøie vide at angive, tone for os liig en sønderrivende Jammer og opfyldte vor Bryst med den dybeste Forfærdelse? — Den mærkværdigste af hine Naturtoner er Luftmusikken eller den saakaldede Djævlørøst paa Ceylon og i de nærliggende Lande, hvorefter Schu-

bert taler i sine "Ansichten von der Nachtseite der Naturwissenschaft". Denne Naturstemme lader sig høre i stille klare Nætter, liig Tonerne af en dybt klagende Mennekerøst, snart ligesom svævende hid fra det vide, vide Fjerne, snart lydende ganske i Nærheden. Den ytrer en saa dyb Virkning paa det menneskelige Gemyt, at de roligste, forstandigste Sagttagere, ikke kunne undlade at føle den selvsamme dybeste Forsærdelse." "Saaledes er det," afbrød her *Morits* sin Ven, "saaledes er det virkelig. Jeg har vel aldrig været paa *Genlon* eller de omkringliggende Lande, men dog har jeg hørt hiin forfærdelige Naturlyd, og ikke jeg allene! Enhver, der hørte den, følte Virkningen, ligesom *Dagobert* har beskrevet den." "Saaledes vil Du", svarede *Dagobert*, "ret kunne glæde mig og bedst overbevise *Fru Oberstinden*, naar Du fortæller, hvorledes Alt tildrog sig". — "De veed", begyndte *Morits*, "at jeg fægtede i *Spanien* under *Wellington* imod de *Franske*. Med en Afdeling spanske og engelske Kavallerie bivouaquerede jeg før Slaget ved *Victoria* om Natten paa aaben Mark. Jeg var, dødeligen udmattet af Marschen Dagen iforveien, sovnet haardt ind, da blev jeg vakt af en skjærende Tammerslyd. Jeg foer op, jeg troede ikke andet, end at tøv ved mig en Saarede havde leiret sig, hvis Dødsstøt jeg hørte; men mine Kamerater snorkede Alle omkring mig og jeg hørte intet videre. Morgensbens første Straaler brøde gjennem det tykke Mørke; jeg stod op og gik, mellem de Sovende, ridere frem, i den Hensigt maaskee at finde den Saarede eller Døende. Det var en stille Nat; kun sagte, sagte begyndte Morgenvinden at reise sig og ryste Løvet. Da gik der andengang

en lang Klage lyd gennem Luften, og den tabte sig huul i det Fjerne. Det var som om de Thjelslagnes Uander svang sig iveiret fra Balpladsene og udstødte deres skrækelige Veeraab gennem Himmelens vide Rum. Mit Bryst bævede; jeg blev greben af en dyb, unævnelig Gysen. Hvad var al Jammer, jeg nogensinde havde hørt lyde fra en menneskelig Strube imod denne hjertesfenderlidende Lyd! Mine Kammerater muntrede sig nu op af Sønnen. For tredie Gang opfyldte Sammerslyden end stærkere og græsseligere Luften. Vi forstenedes i dyb Forfærdelse; selv Hestene bleve urolige og fnøs og stampede i Jorden. Flere af Spanierne sank ned paa Knæe og bade heit. En engelsk Officier forsikrede, at han allerede oftere havde bemærket dette Phænomen, som avledes i Atmosphæren og var af elektrisk Oprindelse, i sydlige Egne og at det sandsynligvis vilde drage en Forandring af Veirliget efter sig. Spanierne, tilbøjelige til at troe paa det Vidunderlige, hørte overjordiske Væsners vældige Aandestemmer, som forud bebudede alt det Uhyre, som nu vilde tildrage sig. De fandt deres Troe stadfæstet, da den følgende Dag Slaget tordnede frem med alle dets Rædsler."

"Behøve vi", sagde Dagobert, "behøve vi da at gaae til Ceylon, eller til Spanien, for at høre Naturens vidunderlige Klage-toner? Kan ikke Stormvindens hule Hyl, den nedstyrtende Hagls Råsen, Veirhanernes Piken og Stønnen, ikke lige saa godt som hiin Tone opfylde os med dyb Gysen? — Ei! vi behøve jo blot at laane gunstigt Øre til hiin affindige Musik, som hundrede affyelige Stemmer orgle her i Kammeret, eller ladet os sun latte et Dieblik paa den spørgsægtige

Sang, som Theemaskinen just nu begynder!" — "O herligt!" raabte Oberstinden, "ganske fortræffeligt! endogsaa i Theemaskinen indeslutter vor Dagobert Uander, som skulle aakendbare sig for os i gyselige Klagegyld!" — "Saa ganske Uret", tog Angelika Ordet, "saa ganske Uret, kjære Moder! har vor Ven dog ikke. Den vidunderlige Piben, Analten og Hvislen i Kaminen kunde virkelig opvække Gysen hos mig, og den Sang, Theemaskinen assynger der saa dybtklagende, er saa spøgelseagtig for mig, at jeg strax vil slukke Lampen, for at den hurtig kan faae Ende." — Angelika stod op, Lørklædet faldt hende af Haanden. Moritz bukkede sig hurtig og leverede det tilbage til Troknen. Hun lod sit sjælsfulde Blik hvile paa ham, han tog hendes Haand og trykkede den med Inderlighed til sine Læber. I samme Dieblik skjælvede Marguerite, ligesom berørt af et elektrisk Slag, heftig sammen, og lod det Glas med Punsch, hun netop havde slydt for at række Dagobert, falde paa Gulvet, saa at det klirrende sprang i tusinde Stykker. Med hoi Hulken kastede hun sig ned for Oberstinden, kaldte sig selv for en dum, ubehændig Ting, og bad hende om Tilladelse til at maatte forlade Salen og gaae ind i sit Værelse. Alt det, som nys var fortalt, havde, uagtet hun paa ingen Maade havde forstaaet det fuldkommen, opvakt en indre Gysen hos hende; hendes Angst, her i Nærheden af Kaminen, var ubeskrivelig, hun folte sig syg, hun vilde gaae til Sengs — Og ved disse Ord kyskede hun Oberstindens Hænder og vædede dem med de hede Taarer, som styrte de ud af hendes Dine. —

Dagobert følte det pijnlijk i det hele Optrin og Nødvendigheden at give Sagen et andet Sving. Dagsaa han kastede sig, med komisk Pathos, for Oberstindens Fødder og bønfaaldt hende med den meest grædefærdige Stemme, som var ham muelig, om Naade for Forbryderessen, der havde fordriflet sig til at spille den kosteligste Dreik, som nogenfinde havde været en Advokats Tunge og opvarmet hans kuldsjære Hjerter. Hvad Punschpletten paa Gulvet angik, saa svor han, at han Morgenens efter vilde lade sig færdige Forbryder under Fødderne og en heel Time glide op og ned ad Salen i de guddommeligeste Loure, som nogenfinde vare komne i en Hofbandsmesters Hoved og Been. — Oberstinden, som først meget alvorlig havde seet paa Marguerite, blev igjen oprømt ved Dagoberts snilde Færd. Hun rakte dem smilende hver en Haand og sagde: "Reiser Eder og aftørre Eders Taarer! I have funden Naade for min strænge Domstoel. — Du Marguerite! har allene Din kloge Sagfører og hans heroiske Opoffelse i Henseende til Pletten paa Gulvet, at takke for, at jeg ikke vil paalægge Din uhyre Forbrydelse nogen svær Straf. Men aldeles kan jeg ikke fritage Dig. Jeg befaler derfor, at Du, uden at tænke paa nogen Sygdom, smukt skal blive her i Salen, skjænke flittigere Punsch for vore Gæster end hidtil, men fremfor Alt, at Du, til Tegn paa den inderligste Taknemmelighed, skal give Din Frelser et Kys i Sallarium!" — "Dg saaledes forbliver Dyden aldrig ubelønnet", declamerede Dagobert, i det han greb Marguerites Haand. "Vil De nu", sagde han, "troe, at der endnu gives heroiske Juriskonsulter paa Jorden, som uden noget Hensyn glade opofre sig for Ufkyld og Ret! — Dog,

lader os nu give efter for vor strænge Dommer, og fulda
 byrde Dommen, hvorfra ingen Appellation er mulig!"
 Med disse Ord trykkede han et flygtigt Kys paa Ma-
 rguerites Læber og førte hende meget høitidelig tilbage
 paa den Plads, hun før havde indtaget. Marguerite,
 som var blodrød, loe høit, medens de klare Taarer end-
 nu stode hende i Dinene. "Jeg Daare", sagde hun paa
 fransk, "maa jeg ikke gjøre Alt, hvad Fru Oberstinden
 befaler? Nu skal jeg være rolig; jeg skal skjænke Punsch
 og høre tale om Spøgelsjer, uden at blive bange" —
 "Bravo!" tog Dagobert Ordet, "bravo, min Engel!
 Min Heroismus har begejstret Dig, og Dine hulde Læ-
 bers Sødhed har igjen begejstret mig — Min Phantasse
 hæver sig paa friske Binger og jeg føler mig oplagt til at
 forelægge det gyseligste af hiint regno di pianto til vor
 fælleds Underholdning." — "Jeg tænkte", sagde Oberst-
 inden, "jeg tænkte, det var bedst nu at tie med det fatale,
 rædselfulde Tsi." "Jeg beder", faldt Angelika hende
 i Talen "jeg beder, kjære Moder! lad vor Ven Dagobert
 have sin Willie. Jeg vil gjerne tilstaae, at jeg er
 ret barnagtig og at jeg intet hellere gider hørt end smukke
 Spøgelsjehistorier, som ret kunne isne gjennem alle Ledes-
 mode." "D hvor det glæder mig", raabte Dagobert,
 "hvor det glæder mig! Intet er elskværdigere hos unge
 Piger end naar de holde ret inderlig af at gysse, og jeg
 vilde for Altting i Verden ikke gifte mig med et Fruentim-
 mer, som ikke var ret dygtig bange for Spøgelsjer." "Du
 paastod," sagde Morits, "Du paastod før, kjære Da-
 gobert, at man vel maatte vogte sig for hver drømme-
 agtig Gysen, som det første Unfald af Frygten for Gjen-

færb, og Du skylder os endnu den nærmere Forklaring, hvorfor?" "Det bliver", svarede Dagobert, "naar blot Omstændighederne ere tilsvarende, aldrig ved hiin behagelige, drømmeagtige Gysen, som det første Ufald fremfører. Efter den følger snart Dødsangst, Haarene reise sig paa Hovedet af Forsærdelse og saaledes synes hiin behagelige Følelse kun at være den Løkkemad, hvormed den rædsomme Vandeverden fanger os. Vi talde først om de for os uforklarlige Naturtoner og deres græselige Virkning paa vore Sandser. Men undertiden høre vi end sælsommere Lyd, hvis Uarsag er os aldeles udforskelig og som opvække en dyb Rædsel hos os. Alle dømpende Tanker, at et eller andet skjult Dyr, at Trækvind eller hvad andet ellers kunde frembringe hiin Tone paa en ganske naturlig Maade, hjælpe aldeles ikke. Enhver har sikkert erfarer, at om Natten den mindste Larm, som gjentages i afmaalte Pauser, forjager al Søvn, og reiser og forøger den indvortes Angst indtil en Forbildelse af alle Sandser. — For nogen Tid siden stod jeg paa en Reise af i en Gjæstgivergaard, hvor Værten indrømmede mig et høit, venligt Bærelse. Midt om Natten vaagnede jeg pludselig op af min Søvn. Maanen kastede sine klare Straaler gennem de utildækkede Ruder, saa at jeg tydelig kunde skjelne alle Meubler, ja endogsaa den mindste Gjenstand i Bærelset. Da hørte jeg en Lyd, som om en Regndraabe faldt ned i et Metalbælle. Jeg lyttede iveiret. I afmaalte Pauser kom Lyden igjen. Min Hund, som havde leiret sig under Sengen, trøb frem, og sausede pibende og stønnende omkring i Bærelset og kradsede snart paa Bæggene, snart paa Gulvet. Jeg følte hvorledes Jisstrømme gjennemføre mig, hvor-

lebed de kolde Sveddraaber perlede frem paa min Pande. Dog, i det jeg med Magt tog Mod til mig, raabte jeg først høit, sprang derpaa ud af Sengen og gik midt ud i Værelset. Da faldt Draaben tæt foran mig, ja ligesom igjennem mit Siderste, ned i Metallet, som drøgnede med en skjærende Lyd. Overmandet af den dybeste Forfærdelse tumlede jeg til Sengen og skjulte mig halvafmægtig under Tæppet. Da var det ligesom om den bestandig endnu i afmaalte Pauser tilbagevendende Tone svævede sagtere og bestandig sagtere gjenlydende hørt i Luften. Jeg faldt i en haard Søvn, hvoraf jeg først vaagnede ved heilys Morgen. Hunden havde klynget sig tæt til mig og sprang først, da jeg reiste mig, lystig bjæffende ned af Sengen, som om ogsaa nu først al Angst var betaget den. Der faldt mig den Tanke ind, at den ganske naturlige Årsag til hiin vidunderlige Klang maaskee ikkun kunde være forbleven skjult for mig, og jeg fortalte Bærten mit vigtige Eventyr, hvis Rødsel jeg søgte gjennem alle Ledemøde. Han vilde, stuttede jeg, sikkert kunne forklare mig Alt, og havde gjort Uret i, ikke at forberede mig derpaa. Bærten blegnede og bad mig for Himlens Skyld, dog ikke at fortælle Nogen, hvad der var hændet i hiint Værelse, da han ellers stod Fare for at miste sin Næring. Flere Reisende, fortalte han, havde allerede før klaget over hiin Klang, som de havde hørt i maanedlange Nætter. Han havde undersøgt alting paa det nøiagtigste, ja selv ladet Gulvet optage i dette og de tilhørende Værelser, ligesom og omhyggeligen efterforsket i Nabolauget, uden det allerringeste at komme paa Spor efter Årsagen til hiin gyselige Lyd. Allerede i næsten et Aar havde det været roligt, og han havde

troet at være fei for det hæslige Epøgerie, der nu, som han maatte høre til sin store Skræk, blev sit rødsfelfulde Epil paa ny. Under ingen Betingelse vilde han længer herbergere nogen Gjæst i dette berggatede Bærelse!"

"At" sagde Angelika, i det hun rystede sig ligesom i Feberkulde, "det er gyseligt, det er meget gyseligt! Nei, jeg vilde vist bære, hvis noget saadant hændte mig. Det har vel tide hændt sig, at jeg pludselig er vaagnet op af Søvne og følt en ubeskrivelig indvortes Angest som om jeg havde erfaret noget forfærdeligt. Og dog havde jeg end ikke den sagteste Ahnelse derom, ja ikke engang Grindringen om en eller anden frygtelig Drøm; snarere var det mig som om jeg vaagnede af en fuldkommen bevidstløs, Døden lignende Tilstand." — "Dette Phænomen kjender jeg godt" vedblev Dagobert. "Maaskee tyder netop det paa Magten af fremmede psykiske Indvirkninger, hvilke vi uden Vilkaarlighed maae overgive os til; ligesom Somnambulen aldeles ikke erindrer sig sin somnambule Tilstand og det der har tilbraget sig med hende i den, saaledes kan maaskee hiin Skrækkelige Angst, hvis Aarsag forbliver skjult for os, være Echoet af et eller andet mægtigt Tryllerie, som udrev os fra os selv." — "Jeg erindrer mig", sagde Angelika, "endnu meget levende, hvorledes jeg, det kan være omtrent fire Aar siden, Natten før mit fjortende Aars Fødselsdag, vaagnede i en saadan Tilstand, hvis Gysen betog mig i flere Dage derefter. Men forgjæves kjæmpede jeg for at erindre mig den Drøm, der saaledes havde forfærdet mig. Jeg er mig tydelig bevidst, at jeg netop ogsaa i Drømme har fortalt hiin Skrækkelige Drøm til denne eller hiin, men fremfor Alle til min gode Moder; men kun, at jeg

havde fortalt hiin Drom, uden at kunne erindre mig dens Indhold, buffede jeg ved min Opvaagnelse." "Dette forunderlige psykiske Phænomen", svarede Dagobert, hænger nøie sammen med det magnetiske Princip." — "Det bliver da", raabte Oberstinden, "bestandig galere og galere med vor Samtale; vi tabe os i Ting, hvorom Tanken blot er mig utaalstig. Jeg opfordrer Dem, Morits, til strax at fortælle noget ret lystigt, galt Løi, paa det at vi bare eengang kunne faae Ende paa de rædsomme Spøgelsehistorier." — "Hvor gjerne" sagde Morits, "vil jeg føie mig efter Deres Begjæring, naar De vil tillade mig, blot endnu at fortælle en eneste gyfselig Begivenhed, som allerede længe har søvnet mig paa Læberne. Den opfylder i dette Dieblis saa ganske og aldeles mit Indre, at det vilde være forgjæves Nøie, at tale om andre, mindst om lystige Ting." — "Nu saa let De da Deres Sjæl," svarede Oberstinden, "fra alt det Gyselige, den nu engang er belæstet med. Min Mand maa snart komme hjem, og da vil jeg i Sandhed ret gjerne endnu engang gjennemslampe en Fægtning med Coer, eller høre ham tale med en Elfers Enthusiasmus om smukke Heste, for blot at komme ud af den Spænding, hvori det spøgelseagtige Løi, som jeg ikke vil nægte, har sat mig."

"I det sidste Feldtog" begyndte Morits, "gjorte jeg Bekjendtskab med en russisk Oberstlieutenant, Lisi, som var af Fødsel og neppe 30 Aar gammel, hvilket, da Tilfældet vilde, at vi i længere Tid skode forenede lige over for Fienden, snart blev til det inderligste Vennskab. Bogislav, saaledes var Oberstlieutenantens Fornavn, havde alle Egenheder til overalt at erhverve sig den hæieste

Ugtelse, den inderligste Kjærlighed. Han besab en høj, ædel Figur, et aandrigt, mandigkjont Ansigt, en sjælsken Uddannelse, han var Godmodigheden selv og derhos tapper som en Løve. Han kunde fortrinlig være meget oprømt ved Flaſken, men ofte overmandedes han pludselig af Tanken om noget Forfærdeligt, som maatte have mødt ham, og som havde efterladt sig Sporene af den dybeste Sorg paa hans Pande. Han blev da stille, forlod Selskabet og streifede eensom omkring. I Felten pleiede han om Natten rastløs at ride fra Forpost til Forpost; kun efter de meest udmattende Anstrængelser overlod han sig til Søvnen. Kom endnu hertil, at han uden trængende Nød udsatte sig for den meest truende Fare, og syntes paa Batpladsen at søge Døden, som undveeg ham, da i det haardeste Haandgemænge ingen Kugle, intet Sabelhug traf ham, saa var det vel vist, at et eller andet uerskatteligt Tab, ja vel endogsaa en rask Daad havde forskrykket hans Livsheld. — Vi toge paa fransk Gebiet et belejret Slot med Storm, og dvælede et Par Dage for at unde de udmattede Tropper nogen Hvile. De Værelser, hvori Bogislav havde indkvarteret sig, laar kun et Par Skridt bortejferne fra mine. Om Natten vakktes jeg af en sagte Banken paa min Stuedør. Jeg spurgte; man raabte mit Navn; jeg gjenkjendte Bogislavs Røst, stod op og aabnede Døren. Der stod Bogislav foran mig i Nathabit, med Lysestagen med et brændende Vortlys i Haanden, forvandlet — bleg som Døden — bærende over sit hele Legeme — ikke istand til at frembringe et Ord! — — For Himlens Skyld! hvad er det Reet? Hvad fattes Dig, min dyrebareste Bogislav! saaledes skreeg jeg og

førte den Usmægtige hen til en Lænestoel, skjænkede ham to, tre Glas af den stærke Viin, som netop stod paa Bordet, holdt hans Haand fast i min og talde saa trøstende Ord som det var mig muligt, uden at vide Aarsagen til hans forfærdelige Tilstand. — Bogislav kom efterhaanden til sig selv igjen, sukkede dybt iveiret og begyndte med sagte, huul Stemme: "Nei! — nei! — Jeg bliver affindig, hvis ikke Døden griber mig — o hvor længselsfuld koster jeg mig ikke i dens Arme! — Til Dig, min dyrebare Morits, vil jeg betro min skrækkelige Hemmelighed. — Jeg har allerede sagt Dig, at jeg for flere Aar siden befandt mig i Neapel. Der saae jeg Datteren af et af de meest anseete Huse, og jeg blev henrevet af en glødende Kjærlighed. Den hvide Engel overgav sig ganske til mig, og begunstiget af Forældrene blev den Vogt sluttet, af hvilken jeg haabede al Himlens Salighed. Allerede var Bryllupsdagen bestemt, da kom en sicilianisk Greve, og trængte sig imellem os, med ivrige Bestræbelser for at vinde min Brud. Jeg drog ham til Regnskab, han forhaanede mig. Vi sloges, jeg stødte ham Raarden igiennem Livet. Nu ilede jeg til min Brud. Jeg fandt hende badet i Taarer, hun forbandede mig som sin Elfers Morder, stødte mig fra sig med alle Tegn paa Afsky, kreg høit i Veiret i træstesløs Jammer og sank afmægtig til Jorden, ligesom berørt af en giftig Skorpion, da jeg greb hendes Haand! — Hvem skildrer min Forsædelse! For Forældrene var deres Datters Sindsforandring uforklarlig. Hun havde aldrig laant Ord til Grevens Kjærlighed. Faderen skjulte mig i sit Pallads og drog med ædelmodig Iver Omsorg for, at jeg uopdaget kunde forlade Neapel. Vidstet af alle Furier flygtede jeg uaf-

brudt indtil jeg kom til Petersborg. — Det er ikke min Elvedes Utroskab, nei! en frygtelig Hemmelighed er det, som ødelægger mit Liv! Fra hin uslykkelige Dag i Neapel forfølger Helvedes Rædsel og Førfærdelse mig! — Tid om Dagen, dog oftere om Natterid, hører jeg, snart langtboete fra, snart tæt ved mig, en dyb Dødsstønnen. Det er den dræbte Greves Røst, som gjennemløber mit Inderside med en iisnende Gysen; gjennem Kanonerens stærkeste Torden, gjennem Bataillonernes knaldende Musketild, hører jeg tæt for mine Øren den græselige Sammerstone, og Uffindighedens hele Kaserie og Fortvølelse vaagner i min Barm! — Netop denne Nat” — Bogislav skandsede og jeg blev, ligesom han, greben af Førfærdelse, thi en lang vedholdende, hjertesønderlidende Sammerslød lod sig høre, ligesom op fra Gangen. Derpaa var det, som om Nogen raskende og stønnende med Møie reiste sig op fra Gulvet og nærmede sig med tunge, usikre Trin. Da reiste Bogislav sig pludselig, besjælet af al Kraft, op fra Lænestolen, og raabte, med vilde glødende Blik og tordnende Stemme: ”Lad Dig see for mig, Fordømte! hvis Du er istand dertil — jeg trodser Dig og alle de Helvedes Ånder, som staae til Din Tjeneste” — Nu skeete der et vældigt Slag —

Morits forstummede pludselig; thi i samme Dieblis sprang Døren til Salen op med et drønende Bulder. —

Der traadte en Mand ind i Værelset, fortklædt fra Top til Taa, bleg af Udsende, med alvorligt, fast Blik. Han nærmede sig til Oberstinden med den fornemme Verdens ædleste Anstand og bad hende i ziirlige Udtryk om Tilgivelse for, at han, omendskjøndt han var indbudet at komme tidligere, kom saa silde; et Besøg, han

ikke havde kunnet undslaae sig for, havde imod hans Billie opholdt ham. — Oberstinden, som ikke var i Stand til at komme sig af den pludselige Skræk, stammede nogle uforstaaelige Ord, som omtrent skulde betyde, at den Fremmede kunde tage Plads. Han rykkede en Stool hen tæt ved Siden af Oberstinden, ligeoverfor Angeliika, satte sig, og lod sit Blik gennemløbe Kredsen. Alle vare som forstenede; Ingen var istand til at frembringe et Ord. Da begyndte den Fremmede: han var dobbelt at undskyldte, deels fordi han var kommen saa silde og deels fordi han var traadt ind med saamegen Larm. Men ikke heller det sidste var hans Skyld, da ikke han, men Ejeren, hvem han havde truffen i Forsalen, havde stødt Døren saa heftig op. Oberstinden, som med Noie beksampede den rædselsfulde Følelse, hun var greben af, spurgte, hvem hun havde den Fornøielse at see hos sig. Den Fremmede lod til ikke at høre Spørgsmaalet, i det han lagde Mærke til Marguerite, der, pludselig forandret i sit Væsen, løe høit ipeiret, hoppede hen til den Fremmede og under vedvarende Latter fortalte paa fransk, at man just havde moret sig med de kosteligste Spøgelseshistorier, og at netop et slemt Gjenfærd skulle lade sig see paa Hr. Ritmesterens Befaling, da han, den Fremmede, traadte ind. Oberstinden, som nu følte det Usømmelige i at spørge den Fremmede, der havde presenteret sig som indbuden, om Stand og Navn, gjentog ikke sit Spørgsmaal, og badlede ikke heller Marguerite for en Udfærd, som næsten saarede Belansthændigheden. Den Fremmede gjorde en Ende paa Marguerites Gladder, i det han henvendte sig til Oberstinden og derpaa

til de øvrige og begyndte at tale om en ligegyldig Besivenhed, som netop havde tildraget sig paa Stedet. Oberstinden svarede; Dagobert forsøgte at blande sig i Samtalen, som endelig mæsommeligen slæbte sig frem i enkelte afbrudte Sætninger. Og derimellem trilled Marguerite nogle Coupletter af franske Chansons og figurerede, som om hun vilde huske paa de nyeste Toure af en Gavotte, medens de andre ikke vare istand til at bevæge sig. Enhver følte sit Bryst indsnævret, paa Enhver virkede den Fremmedes Nærverelse som et trykkende Uveirs Qualme, og Ordet døde Enhver paa Læberne, naar han saae paa den rædsomme Gæsts dødblege Ansigt. Og dog havde denne aldeles intet usædvanligt i Tone og Gebærder, snarere viste hans hele Adfærd den velerfarne dannede Verdensmand. Den fremmede, skarpe Accent, med hvilken han talde tydsk og fransk, lod med Rette slutte, at han hverken kunde være en Tydsker eller en Franskmand.

Glad aandede Oberstinden iveiret, da man endelig hørte Ridende holde udenfor Huset og Oberstens Stemme lod sig høre. — Strax derefter traadte Obersten ind i Salen. Saasnart han fik Die paa den Fremmede, ilede han hen til ham og raabte: "Hjertelig velkommen i mit Huus, kjære Greve! — Paa det hjerteligste velkommen!" og, i det han vendte sig til Oberstinden: "Grev S —, en dyrebar, trofast Ven, som jeg har erhvervet mig i det dybe Nord og gjenfandt i Syden" — Oberstinden, som først nu var betaget al Frygt, forsikrede Greven med et venligt Smil, at han kun havde at bebreide hendes Mand, der havde undladt at forberede hende paa hans Besøg, hvis han maaskee var

bleven modtaget noget sælsomt og ikke paa den Maade som den fortrolige Ben kunde vente sig det. Derpaa fortalte hun Obersten, hvorledes Taler den hele Aften igjennem ikke havde dreiet sig om andet end om Spøgerie og rædselfulde Væsenet, hvorlunde Morits havde fortalt en gyselig Historie, der havde tildraget sig med ham og een af hans Venner, og hvorlunde netop i det Djæblig, da Morits havde sagt: nu skeete der et forfærdeligt Slag, Salsdøren var sprungen op og Greven traad ind. — "Alerkjæreste!" raabte Obersten med høi Latter, "allerkjæreste; man har holdt Dem, Kjære Greve! for et Spøgelse! Det forekommer mig virkelig ogsaa, som om min Angelika endnu bærer nogle Spor af Skræk i Ansigtet, som om Ritmesteren endnu ikke ganske er kommen sig efter sin gyselige Historie, ja som om endogsaa Dagobert har tabt sin Muntethed. Siig mig, Greve! er det dog ikke splittergalt at holde Dem for en Nattevandrer eller et Gjenfærd?" — "Skulde jeg," svarede Greven med et sælsomt Blik, "skulde jeg maaskee have noget spøgelseagtigt ved mig? — Man taler jo nu meget om Mennesker, som ere i Stand til at indvirke paa Andre formedelst et særegent psykisk Tryllerie, saa at de skulle blive ganske rædselfulde til Mode! Maaskee er jeg ogsaa mægtig til saadant Tryllerie." — "De spørger, Kjære Greve!" tog Oberstinden Ordet, "men sandt er det rigtignok, at man nu igjen gjør Sagt paa de vidunderligste Hemmeligheder." — "Ligesom man," svarede Greven, "overhovedet igjen lider af den Sygelighed, Ammestueæventyr og forunderlige Indbildninger føre med sig. Gid dog Enhver vilde vogte sig for deene besynderlige Epidemie. Men jeg

afbrød Hr. Ritmesteren i det meest spændende Punkt af hans Fortælling og jeg tør bede ham at blive ved, da sikkert ingen af hans Tilhørere gjerne vilde savne Slutningen og Oplysningen af det Hele"

For Ritmesteren var den fremmede Greve ikke alle-
ne rødselsfuld, men ret i hans inderste Hjerteroddy-
lig. Han fandt derhos noget forhaanende i hans Ord,
især, da han smilte ret strygt ved dem, og han svarede
med et flammende Blik og skarp Tone, at han maatte
befrygte, ved sit Amnestueæventyr at forstyrre den
Munterhed, Greven havde bragt i den saa mørkt stemte
Cirkel; han vilde derfor hellere tie. — Greven lod til
ikke synderligt at agte paa Ritmesterens Ord. I det han
legede med Gulddaasen, som han havde taget i Haan-
den, vendte han sig om til Oberstinden, med det Spørgs-
maal, om den muntre Dame ikke var fransk af Fødsel?
— Han meente Marguerite, som endnu bestandig
hoppede trallende omkring i Salen. Obersten traadte
hen til hende og spurgte halvhoit, om hun var gaaet
fra Korstanden? Marguerite listede sig forskrækket
hen til Theebordet og satte sig stille ned ved det. — Gre-
ven tog nu Ordet og fortalte paa en tiltrækkende Maa-
de om Eet og Andet, som nylig havde tildraget sig. —
Dagobert var neppe i Stand til at frembringe et
Ord. Moritz stod, blussende over hele Ansigtet, og
ventede ligesom Signal til Angreb. Angelika syntes
ganske fordybet i det qvindelige Arbejde, hun havde be-
gyndt paa; hun loftede ikke Dinene iveiret. — Man
filtes fra hinanden i fuld Mismod.

"Du er et lykkeligt Menneske!" raabte Dagobert,
da han befandt sig alene med Moritz, "tvivl ikke

længer om, at Angelika elsker Dig inderlig! Jeg har i Dag læst dybt i hendes Blik, at hun lever ganske i Kjærlighed for Dig. Men den Dnde er altid virksom og saeer sit giftige Ukrud blandt den skjønblomstrende Hvede. Marguerite er opflammet af en assindig Lidenskab; Hun elsker Dig med al den Smerte, som er istand til at sønderlide et vellystigt Gemyt. Hendes banvittige Udfærd i Dag var det ubestvingelige Udbrud af den meest rasende Ekinsyge. Da Angelika tabte sit Tørklæde, da Du rakte hende det, da Du kyssede hendes Haand, bemægtigede Helvedes Furier sig den arme Marguerite og deri er Du selv Skyld. Du har for med alt muligt Galanterie sysselsat Dig med den skønne Francoise; jeg veed, at Du altid kun meente Angelika, at alle de Hyldinger Du ødslede paa Marguerite kun gjaldt hende, men de falskrettede Lynstraaler traf og antændte. Nu er Ulykken der og jeg veed i Sandhed ikke hvorledes Sagen skal ende, uden en skrækkelig Tumult og græseligt Virvar!" — "Gaae Din Vej!" svarede Ritmesteren, "gaae Din Vej med Din Marguerite! Elsker Angelika mig virkelig — ak! og tvivler jeg ikke derom endnu — saa er jeg lykkelig og salig, og bryder mig ikke om alle Margueriter i Verden med al deres Galtskab! Men en anden Frygt har paatrængt sig mig. Denne fremmede rædselsfulde Greve, der traadte ind som en mørk Hemmelighed, der forstyrrede os Alle: synes ikke han at stille sig ret fjendtlig mellem os? Det er mig, som om fra den dybeste Baggrund en Grindring, næsten kunde jeg sige en Drom, traadte frem, der fremstiller mig denne Greve under gyselige Omstændigheder; det er mig som

om der hvor han vender sig hen, et eller andet forfærdeligt Uheld, fremmanet af ham, tilintetgjørende maatte lyne frem fra Mattens Mørke. Bemærkede Du hvor tidt hans Blik hvilede paa Angelika, hvorledes da en flygtig Rødme farvede hans blege Kinder og hurtig forsvandt igjen? Det er min Kjærlighed, dette Uhyre har lagt an paa; derfor klang de Ord, han henvendte til mig, saa haanende; men jeg træder ham imøde paa Liv eller Død!" Dagobert kaldte Greven en spøgelseagtig Patron, hvem man imidlertid maatte træde fjækt under Dinene; dog maaskee stak der ogsaa, meente han, meget mindre derunder, end man troede, og den hele rædselsfulde Følelse var kun at tilskrive den særegne Spænding, hvori man befandt sig, da Greven traadte ind. "Lad os", saa sluttede Dagobert, træde alt hiint edelæggende Væsen imøde med roligt Sind, med usoranderlig Tilid til Livet. Ingen mørk Magt vil bøje det Hoved, som hæver sig kraftig og med freidigt Mod iveiret." —

Længere Tid var forløben. Greven havde, i det han bestandig oftere og oftere besøgte Oberstindens Huus, næsten gjort sig uundværlig. Man var enig i, at Bebreidelsen for en rædselsfuld Udfærd, faldt tilbage paa dem der havde gjort ham denne Bebreidelse. "Kunde", sagde Oberstinden, "Greven ikke med Rette kalde os selv, med vore blege Ansigter, med vor sælsomme Udfærd, spøgelseagtige Folk?" — Greven udviklede i hver Samtale en Skat af de riigholdigste Kundskaber, og, talde han omendkjøndt som Italiener af Fødsel, i en fremmed Accent, saa var han dog det meest yvede Foredrag fuldkommen mægtig. Hans Fortællinger henrebe uimodstaaelig med en levende Tid, saa at selv Moritz og Dagobert,

faa fjendtlig de endogsaa vare sindede imod den Fremmede, forglemte alt Had, naar han talde og der over hans blege, men skjont dannede, udtryksfulde Ansigt, fløi et indtagende Smil, og hang ligesom Angelika og ligesom alle de Dørige, ved de Ord, som fløde fra hans Læber.

Oberstens Venskab med Greven var opstaaet paa en Maade, der fremstillede denne som den ædelmodigste Mand. I Norden førte Tilfældet begge sammen og her hjalp Greven Obersten paa den uegennyttigste Maade ud af en Forlegenhed, som, hvad hans Gods og Formue, ja hvad hans Ære og Rygte angik, havde kunnet havt de fortrædeligste Følger for ham. Obersten, som dybt sølte hvad han havde Greven at takke for, var ham, fra dette Djæblisk af, hengiven med Liv og Sjæl.

"Det er", sagde Obersten en Dag til Oberstinden, da de netop befandt sig allene sammen, "det er nu paa Tiden at jeg siger Dig, hvilken vigtigere Beskaffenhed, Grevens Nærværelse er af". Du veed, at vi, Greven og jeg, sluttede os i N., hvor jeg opholdt mig for 4re Aars Tid, bestandig tættere og tættere til hinanden, saaledes at vi tilsidst boede sammen i Værelser, som stødte til hinanden. Da hændte det sig, at Greven engang besøgte mig en Morgen tidlig og paa mit Skriverbord fik Die paa det lille Miniaturportrait af Angelika, som jeg havde taget med. Idet han nærmere betragtede det, kom han, paa en sølsom Maade, ud af al Fatning. Ikke istand til at svare mig, stirrede han paa det, han kunde ikke mere vende sine Bine fra det, han udraabte begejstret, at han aldrig havde seet en skønnere, herligere Kvinde, at han aldrig før havde følt hvad Kjæra-

lighed var, som først nu var luet iveiret dybt i hans Hjerte i lyse Flamme. Jeg spogede med Billedets vidunderlige Virkning, jeg kaldte Greven en ny Kalaf og ønskede ham til Lykke med, at min gode Angelika i det mindste ikke var nogen Turandot. Endelig gav jeg ham ikke utydelig at forstaae, at denne romantiske Maade: saa pludselig at foretse sig i et Portrait, var mig lidt forunderlig i hans Alder, da han, omendkjendt just ikke saa meget til Aarene, dog ikke længer kunde kaldes nogen Ungling. Men nu svor han med Hæftighed, ja med alle Tegn paa det lidenskabelige Naserie, som er hans Nation egen, at han elskede Angelika uudsigelig høit og at jeg, hvis han ikke skulde nedstyrte i den dybeste Afgrund af Fortvivlelse, maatte tillade ham, at bestræbe sig for at vinde Angelikas Kjærlighed og anholde om hendes Haand. Derfor er nu Greven kommen herhvid og i vort Huus. Han troer at være vis paa Angelikas Tilboielighed og har igaar formelig anholdt hos mig om hendes Haand. Hvad tænker Du om denne Sag?" — Oberstinden vidste selv ikke hvorfor Oberstens sidste Død gjennembævede hende som en pludselig Skækk. "For Himlens Skyld," raabte hun, "den fremmede Greve skulde have vor Angelika". "Fremmede," svarede Obersten med rynket Pande, "den Mand fremmed, hvem jeg har at takke for Fre, Frihed, ja maaskee selv for mit Liv? — Jeg tilstaaer, at han i sin høie mandige Alder maaskee, med Hensyn til Aarene, ikke aldeles passer for vor puurunge Datter, men han er et ædelt Menneske, og derhos riig, meget riig" — "Og uden at spørge Angelika?" faldt Oberstinden ham i Tale, "som maaskee slet ikke nærer den Til-

kuelighed for ham, som han i sit forlibte Daarskab ind-
 bilder sig." — "Har jeg," raabte Obersten, i det han
 sprang op af Stolen og med glødende Blik stillede sig
 lige over for Oberstinden, "har jeg nogensinde givet
 Dig Anledning til at troe, at jeg som en tyrannisk
 Fader kunde koble mit Barn bort paa en saa
 skammelig Maade? Men bliv mig fra Livet med
 Eders romanagtige Følsomhed! Det er slet ikke noget
 saa ganske overordentligt, som forudsætter tusinde
 phantastiske Ting, naar et Par gifter sig! Ange-
 lika er lutter Dre, naar Greven taler; hun seer
 paa ham med den venligste Godhed, hun rødmer, naar
 han trykker hendes Haand, som hun gjerne lader hvile
 i hans, til sine Læber. Saaledes udtaler den Tilboie-
 lighed sig hos Pigen, som i Virkeligheden gjør en
 Mand lykkelig. Der behøves ingen rom ness Kjærlig-
 hed, som heelt ofte ret forstyrrende spørger omkring i
 Eders Hjerner!" — "Jeg troer," tog Oberstinden Dr-
 det, "at Angelikas Hjerter ikke længer er saa frit,
 at hun maaskee endnu selv vil vælge."

"Hvad?" raabte Obersten oprørt og vilde netop
 bryde løs, da i samme Dieblig Døren gik op og Ange-
 lika traadte ind, med den sødeste Ukyldigheds huldeste
 Himmelsmil.

Obersten, fra hvem pludselig al Harm og Brede
 veeg, gik hen til hende, kysede hende paa Panden, tog
 hendes Haand, førte hende hen til Stolen, og satte sig
 fortrolig ved Siden af det kjære Barn. Nu talde han
 om Greven, roste hans ædle Udseende, hans Forstand og
 Tænkemaade og spurgte derpaa, om Angelika vel

Kunde lide ham? Angelika svarede: at Greven vel i Begyndelsen var forekommet hende heel fremmed og rædselsfuld, men at hun ganske havde overvunden denne Følelse og nu saae ham ret gjerne — "Nu!" raabte Obersten fuld af Glæde, "Himlen være takket, at det maatte føie sig saaledes til Trost og Held for mig! Grev S., den ædle Mand, elsker Dig, mit hulde Barn! af sit inderste Hjerte; han anholder om Din Haand. Du vil ikke kunne nægte ham den" — Men neppe havde Obersten fremført disse Ord, før Angelika ligesom afmægtig sank tilbage med et dybt Suk. Oberstinden greb hende i sine Arme, i det hun kastede et betydende Blik hen paa Obersten, som forstummet stirrede paa det dødsblege Barn. — Angelika kom til sig selv igjen, en Taarestrøm styrtede ud af hendes Øine; hun raabte med en hjertesønderflidende Røst: "Greven! Den skrækkelige Greve! — Nei, nei! Aldrig" — — Med al Blidhed spurgte Obersten een Gang efter den anden, hvorfor da Greven var hende saa skrækkelig? Da tilstod Angelika, at i det samme Øieblik, da Obersten havde sagt, at Greven elskede hende, var lyslevende den frygtelige Drom traadt for hendes Sjæl, som hun havde havt for 4re Aar siden, Natten før sin fjortende Aars Fødselsdag og hvoraf hun var vaagnet i forfærdelig Dødsangst, uden endogsaa i det ringeste at kunne erindre sig de Billeder, den fremkaldte. "Det var mig," sagde Angelika, "som om jeg vandrede igjennem en meget yndig Hauge, hvori der stod fremmede Buske og Blomster. Pludselig stod jeg foran et vidunderligt Træ, med dunkle Blade og store, sælsomt dustende Blomster, som næsten lignede Hyldeblomster. Det raskede saa behage-

ligt med fine Grene og tilvinklede mig ligesom for at indbyde mig til at træde ind under dets Skygge. Uimodstaaelig henbraget af en usynlig Kraft, sank jeg hen paa Græsset under Træet. Da var det, som om saftomme Klage lyd foer gjennem Lusten og liig Bindsust berørte Træet, hvorfra lange Suk gik i Veiret. Jeg blev greben af en ubeskrivelig Qual, en dyb Melidenshed reiste sig i mit Bryst; selv vidste jeg ikke for hvem. Da foer pludselig en brændende Straale i mit Hjerter, der ligesom søndersplittede det! — Det Skrig, jeg vilde udstøde, kunde ikke løsrive sig fra det af navnløs Qual betyngede Bryst; det blev til et huult Suk. Men den Straale, som havde gjennemboret mit Hjerter, var Blikket af et Menneskes Dine, som stirrede paa mig fra den dunkle Busk. Paa Dieblikket stode Dinene tæt foran mig, og jeg saae en kridhvid Haand, som kredsede rundt omkring mig. Og Kredse blev bestandig snævrere og snævrere og omspændte mig med Ildtråde, saa at jeg tilsidst hverken kunde røre eller bevæge mig i det tætte Bæv. Og derhos var det, som om nu de forfærdelige Dines frygtelige Blik greb mit inderste Bæsen, og bemægtigede sig min hele Tilværelse; den Tanke, ved hvilken denne endnu kun hang, ligesom ved en svag Traad, var mig martrende Dødsangst. Træet bøjede sine Blomster langt ned til mig, og ud af dem lød en Unglings kjærlige Røst: Angelika, jeg stælder Dig! — Men — —

Angelika blev afbrudt; man meldte Ritmester v. P., som vilde tale med Obersten i Forretningsfaget. I det Dieblik Angelika hørte Ritmesterens Navn nævne, raabte hun, i det Taarerne paa ny styrte sig ud

af hendes Dine, med den meest sønderlidende Smerte, med en Røst, som ikkun det af den dybeste Kjærligheds-
 qual faarede Bryst udstønner: "Morits! — Af,
 Morits!" —

Ritmesteren havde hørt disse Ord, i det han traadte ind. Han saae Angelika, badet i Taarer, udstrække Armene imod ham. Ligesom ude af sig selv, stødte han Casquen af Hovedet, saa at den faldt klirrende ned paa Gulvet, styrtede for Angelikas Fødder, sluttede hende, da hun sank ned, overvældet af Salighed og Smerte, i sine Arme, og trykkede hende med Inderlighed op til sit Bryst. Obersten betragtede Gruppen, maalsløs af Forbavselse. "Jeg har ahnet det," hvidskede Oberstinden sagte, "jeg har ahnet, at de elske hinanden; men jeg vidste ikke et Ord derom." — "Ritmester v. K.," brød nu Obersten løs med Brede, "hvad har De for med min Datter?" — Morits, som hurtig kom til sig selv igjen, lagde den halvbløde Angelika blidt ned i Lænestolen, tog derpaa Casquen op fra Gulvet, traadte blodrød over hele Ansigtet og med nedslagne Blik, hen for Obersten og forsikrede paa Ære, at han elskede Angelika ubeskrivelig og af sit inderste Hjerte, men at indtil dette Dieblik end ikke det ringeste Ord, som lignede en Tilstaaelse af hans Følelser, var kommet over hans Læber. Kan altfor meget havde han tvivlet om, at Angelika kunde besvare hans Kjærlighed. Først dette Moment, om hvis Anledning han ingen Ahnelse havde, havde aahnet ham en Himmel fuld af Salighed, og han haabede, ikke at blive stødt tilbage af den ædelmodigste Mand, den sømmeste Fader,

naar han bønfuldt ham om at velsigne en Koneing, som den reneſte, inderligſte Kjærlighed havde ſluttet.

Oberſten maalte Ritmeſteren og derefter Angelika med mørke Blik; derpaa gik han, med Armene overkors, taus frem og tilbage i Værelſet, ſom Een, der kjæmper for at fatte en Beſlutning.

Han blev ſtaaende foran Oberſtinden, ſom havde taget Angelika i ſine Arme og tiltalede hende troſtende, "Hvilken Hentydning", ſagde han med tilbageholdt Bredde, "hvilken Hentydning har Din dumme Drom paa Grevens?" — Da kastede Angelika ſig for hans Fodder, kyſede hans Hænder, vædede dem med ſine Taa-
rer og ſagde med halvgvalt Roſt: "Ak min Fader! min Kjæreſte Fader! hine forfærdelige Dine, ſom grebe mit Underſte, det var Grevens Dine; hans rædsomme Haand var det, der omſpandt mig med Ildvævet! Men den troſtende Unglingsſtemme, ſom tilraabte mig fra det vidunderlige Træes duftende Blomſter — det var Moritſ's — min Moritſ's!" — "Din Moritſ?" raabte Oberſten, i det han vendte ſig raſk om, ſaa at Angelika nær var ſtrykt til Jorden; derpaa ſagde han huult hen for ſig: "Altsaa for barnagtige Indbildninger, for en hemmelig Kjærlighedsforſtaaelse ſkal Faderens viſe Beſlutning, en ædel Mands Kjærlighed opofres!" — Ligeſom før gik han nu taus frem og tilbage i Værelſet. Endelig blev han ſtaaende foran Moritſ: "Ritmeſter v. K.! De veed, hvor høit jeg agter Dem, jeg havde ikke ønsket mig nogen Kjærerere Svigerſon end Dem, men jeg gav mit Ord til Grev v. S., hvem jeg er i ſaa høi Grad forbunden, ſom noget Menneſke kan være det andet. Dog, De maa for alting ikke troe, at jeg vil

spille den egenfærdige, tyranniske Fader. Jeg iler hertil, Greven, jeg aabenbarer ham Alt. Deres Kjærlighed vil koste mig en blodig Kamp, maaskee Livet, men lad saa være — jeg overgiver mig! — Oppebi her min Tilbagekomst!” Ritmesteren forsikkrede med Begjæring, at han hellere hundrede Gange vilde gaae i Døden, end taale, at Obersten udsatte sig endog for den ringeste Fare. Uden at svare ham, ilede Obersten bort.

Neppe havde Obersten forladt Bærelset, før de Elskende i den saligste Henrykkelse styrtede i hinandens Favn og tilsvore hinanden evig, ubrødelig Troskab. Derpaa forsikkrede Angelika, at først i det Dieblik, da Obersten havde gjort hende bekendt med Grevens Hensigter, havde hun følt dybt i sin Sjæl, hvor uudsigelig hun elskede Morits, og at hun hellere vilde være istand til at døe, end nogenfinde at tilhøre nogen anden. Det havde været for hende, som om hun jo forlængst vidste, at Morits ogsaa elskede hende ligesaa høit. Nu erindrede begge sig hvert Dieblik, hvori de gjensidig havde forraadt deres Kjærlighed og vare henrykte ved Tanken derom; de forglemte al Oberstens Modstand, al hans Vrede og jublede som glade, salige Børn. Oberstinden, som forlængst havde bemærket den fremspirende Kjærlighed og af sit ganske Hjerter billigede Angelikas Tilbøielighed, gav dybt rørt sit Ord paa, fra sin Side at opbyde Alt for at formaae Obersten til at afstaae fra en Forbindelse, som hun afskyede, hun vidste ikke selv, hvorfor.

En Time kunne neppe være forløben, da Deren aabnedes og Grev S., til Forbauselse for Alle, traadte ind. Efter ham fulgte Obersten med nedslaget Blik.

Greven nærmede sig til Angelika, greb hendes Haand og saae paa hende med et bittert, smerteligt Smil. Angelika bævede sammen og mumlede neppe hørligt, og nær ved en Afmagt: "Ak! — disse Dine!" — — "De blegner", begyndte nu Greven, "De blegner, min Froken! ligesom da jeg første Gang traadte ind i denne Kreds. Er jeg da virkelig et saa gyseligt Gienfærd i Deres Dine? Nei, bliv ikke forfærdet Angelika! Frygt ikke en uskyldig Mand, som elsker Dem med Ynglingens fulde Ild og Inderlighed, som ikke vidste, at De havde bortskænket Deres Hjerte og som var daarlig nok til at anholde om Deres Haand. Nei! selv Deres Faders Død giver mig ikke den ringeste Ret til en Salighed, som De kun formaaer at skænke mig. De er fri, min Froken! Selv Synet af mig skal ikke mere erindre Dem om de mørke Dieblikke, jeg har beredet Dem. Snart, maaskee allerede i Morgen, vender jeg tilbage til mit Fædreland!" — "Morits! min Morits!" raabte Angelika i den høieste Saligheds Jubel og kastede sig op til den Elskedes Bryst. Det foer som et Krampetræk giennem alle Grevens Lemmer, hans Dine glødede med en usædvanlig Ild, hans Læber bævede, han udstødte en sagte, uarticuleret Lyd. I det han hurtig vendte sig til Obersten med et ligegyldigt Spørgsmaal lykkedes det ham at nedkjæmpe sin opbrufende Følelse. — Men Obersten raabte eengang efter en anden: "Hvilken Udelmodighed! hvilken Høihed! o hvem ligner denne herlige Mand! — Min Ven for evig!" — Derpaa trykkede han Ritmesteren, Angelika, Oberstinden op til sit Hjerte og forfikkede leende, at han ikke vilde vide et Ord mere om den fæle Komplot,

de nys havde smedet imod ham og at han isørigt nu haabede, at Angelika for Fremtiden ikke vilde lide mere ondt af spøgelseagtige Dine.

Det var allerede bleven Middag. Obersten indbød Ritmesteren og Greven til at spise hos sig. Man sendte Bud til Dagobert, som snart indsendt sig i fuld Glæde og Munterhed. — Da man vilde sætte sig til Bords savnede man Marguerite. Det heed, at hun havde lukket sig inde i sit Værelse og erklæret, at hun følte sig syg og ikke var i Stand til at lade sig see i Selskabet. „Jeg veed ikke“, sagde Oberstinden, ”hvad der i nogen Tid har feilet Marguerite; hun er fuld af de egenfindigste Luner, hun græder og leer uden Aarsag, ja hun kan endogsaa drive en gal, besynderlig Indbildning ud i det Utaalelige.“ — ”Din Lykke“, hvidskede Dagobert Ritmesteren sagte i Dret, ”Din Lykke vil dræbe Marguerite!“ — ”Du Mandseer!“ svarede Ritmesteren ligesaa sagte, ”forstyr dog ikke min Fred!”

Aldrig havde Obersten været gladere, aldrig havde Oberstinden, som vel mangen Gang havde været bekymret for sit elskte Barn og nu saae sig fri for denne Sorg, følt sig saaledes i sit inderste Hjerter lykkelig. Kom endnu hertil, at Dagobert kun aandede i lys Munterhed, at Greven, forglemmende det friske Saars Smerte, lod sin vidt øvede Mand straaale frem med alt Liv, saa kunde det ikke feile, at Alle sluttede sig om det salige Par, ligesom en munter herligblomstrende Krands. — Tusmørket var indbrudt, den ædleste Viin perlede i Glassene, man drak jublende Brudeparrets Held. Da gik Døren til Forsalen sagte op og Marguerite treen vaklende ind,

i hvid Natdragt, med nedhængende Haar, bleg, og med fortrukne Træk, liig Døden. "Marguerite, hvad gaaer der af Dig?" raabte Obersten; men uden at agte paa ham, gik Marguerite langsomt lige hen til Ritmesteren, lagde sin iiskolde Haand paa hans Bryst, trykkede et sagte Kys paa hans Pande, mumlede med huul Røst: "Den Døendes Kys bringer den glade Brudgom Held og Velsignelse!" og sank omkuld paa Gulvet.

"Der have vi Ulykken," sagde Dagobert sagte til Greven, som sad ved Siden af ham, "hun er forliebt i Ritmesteren." — "Jeg veed det" svarede Greven i en ligegyldig Tone, "sandsynligviis har hun drevet sin Daarskab saa vidt, at hun har taget Gift." "For Guds Skyld!" skreeg Dagobert forfærdet, sprang op og ilte hen til Lænestolen, hvorhen man havde bragt den Arme. Angelika og Oberstinden vare beskæftigede med at besprænge hende og gnide hende paa Panden med vellugtende Blande. Da Dagobert traadte til, slog hun netop Dinene op. Oberstinden sagde: "Rolig, mit kjære Barn! Du er syg, det gaaer nok over." Da svarede Marguerite med huul Røst: "Ja, det vil snart gaae over — jeg har taget Gift." — Angelika, Oberstinden skreeg hoit iveiret, Obersten raabte vild: "For Satan og alle Djævole! Den Uffindige! — Flyv, send Bud efter en Læge — afsted! den første den bedste! strax herhid!" — Tjenerne, Dagobert selv vilde ile bort. — "Holdt!" raabte Greven, som hidtil var forbleven ganske rolig og med Velbehag havde tømt Pokalen med hans Vndlingsviin, den fyrige Syracuser: "Holdt! Hvis Marguerite har taget Gift, saa be-

høves der ingen Læge, thi jeg er i dette Tilfælde den bedste, De vil kunne faae. Lad mig kun raade!" Han traadte hen til Marguerite, som laae i dyb Afmagt og kun undertiden blev gjennemfaret af Krampetræknin- ger. Han bøjede sig hen over hende, man bemærkede, at han trak et lille Futteral ud af Lommen, tog noget ud deraf, holdt det mellem Fingrene og strøg det sagte hen over Marguerites Nakke og Hjertegrube. Der- paa sagde Greven, i det han traadte tilbage, til de øvrige: "Hun har taget Opium, dog staaer hun til-at frelse ved ganske særegne Midler, som staae til min Tjeneste." Marguerite blev efter Grevens Ord bragt op paa sit Værelse, han forblev alene hos hende. — Oberstin- dens Kammerjomfrue havde imidlertid i Marguerites Kammer funden en lille Flaske, hvori nogle Opiums- draaber vare, som Oberstinden for nogen Tid siden havde brugt af og som den Ulykkelige ganske havde tømt. — "Den Greve", sagde Dagobert med en noget ironisk Tone, "den Greve er dog virkelig en vidunderlig Person. Han har gjættet Alt. Da han blot saae Marguerite vidste han strax, at hun havde taget Gift, og derpaa vidste han endogsaa af hvad Sort og Farve den var." — Efter en halv Times Forløb traadte Greven ind i Salen og forsikkrede, at al Fare for Marguerites Liv var forbi. Med et Sideblik til Morits tilføiede han, at han ogsaa haabede, at bortmane Grunden til alt det Onde af hendes Sjæl. Han ønskede, at Kammer- jomfruen maatte vaage hos Marguerite; han vilde selv blive Natten over i det tilstødende Værelse, for at kunne være strax ved Haanden ved ethvert Tilfælde, som endnu kunde indtræffe. Men til denne sin Bistand som

Læge ønskede han endnu at styrke sig ved et Par Glas ædel Viin. — Dermed satte han sig hen til Bordet hos Mændene, medens Angelika og Oberstinden bortfjernede sig, grebne i deres Siderste over hvad der var foregaaet.

Obersten ærgrede sig over den fordsømte Narrestreg, som han kaldte Marguerites Gjerning; Moritz, Dagobert følte sig forstyrrede paa en rædselsfuld Maade. Men jo mere forstemte disse vare, desto mere lod Greven en Lystighed udstømme, som man ellers slet ikke havde bemærket hos ham og som i Sandhed var noget gyseligt ved sig.

"Denne Greve" sagde Dagobert til sin Ven, da de gik hjem, "bliver ved at være paa en sølsom Maade rædselsfuld for mig. Det er som om det havde et eller andet hemmelighedsfuldt Forhold med ham." — "Åh," svarede Moritz "det ligger centnertungt paa mit Bryst — den mørke Ahnelse om et Uheld, som truer min Kjærlighed, opfylder mit Siderste!" — Endnu i den samme Nat blev Obersten vækket ved en Courcer fra Residentsen. Morgenen derpaa traadte han noget bleg ind til Oberstinden. "Vi måae," sagde han med tilsvungen Roelighed, "vi maae atter skilles fra hinanden, mit kjære Barn! — Krigen begynder efter kort Roelighed, nu paa ny. I Nat fik jeg Ordre. Saasnart det lader sig gjøre, maaføe næste Nat, bryder jeg op med Regimentet." Oberstinden blev heftigt forskrækket, hun udbrød i Taarer. Obersten sagde trøstende, at han var overbevist om, at dette Feldttog vilde ende ligesaa hæderfuldt som det sidste, at hans freidige Mod ikke tillod ham at tænke paa noget Uheld, som kunde vederfares

ham. "Du kan," saiede han til, "imidlertid tage med Angelika til vore Godser, indtil vi paa ny have ydmaget Fienden og sluttet Fred. Jeg giver Eder en Led-sager med, som vil bringe Eder til at forglemme al Eders Opholdssteds Ensomhed og Traliggenhed. Greve S. følger med Eder!" — "Hvorledes," raabte Oberstinden, "for Himlens Skyld! Greven skal tage med os? Den forsmaaede Brudgom? Den rænkfulde Italiener, som veed at indslutte sit Nag dybt i sit Inderste, for ved den bedste Leilighed igjen at lade det strømme ud med al Magt? Denne Greve, der siden igaar, jeg veed ikke selv hvorfor, paa ny er bleven mig mere modbydelig i sit hele Væsen end nogensinde før?" — "Nei," faldt Obersten hende ind i Talsen, "nei, det er ikke til at holde ud med Jer Fruentimmer, med Eders Indbildninger og ravgale Drømme! I begribe ikke, til hvilken Sjælsstørhed en Mand af fast Character kan have sig! Greven har hele forrige Nat, som han havde foresat sig, været i Sidsværelset ved Marguerites Kammer. Han var den første, hvem jeg bragte Efterretningen om det nye Felttog. Hans Tilbagereise til sit Fædreland er nu neppe myelig. Han var i Forlegenhed derover. Jeg tilbød ham at opholde sig paa mine Godser. Efter lang Bægring besluttede han sig dertil og gav mig sit Brevord paa at opbyde Alt for at beskjærme Eder og at forkorte Eder Skilsmisssens Tid, saa godt som det staaer i hans Magt. Du veed hvad jeg skylder Greven; mine Godser ere nu et Fristed for ham, tør jeg nægte ham dette?" — Oberstinden kunde, torde intet svare herpaa. — Obersten holdt Ord. Allerede i den følgende Nat blev

der blæst til at bryde op. Skilsmisfens hele navnløse Smerte og sonderlidende Jammer traf de Elskende.

Saa Dage derefter, da Marguerite var bleven fuldkommen helbredet, reiste Oberstinden med hende og Angelika ud paa Godserne. Greven fulgte med flere Betjente. Med den meest skaanende Delicatesse lod Greven sig kun i Begyndelsen see hos Fruentimmerne, naar de udtrykkelig ønskede det; ellers forblev han paa sit Værelse, eller spadserede ene omkring. — Felttoget syntes i Begyndelsen at være gunstigt for Fienden; men snart bleve hæderfulde Seire tilkæmpede. Da var Greven altid den første, som erholdt Budskab om Seirene, ja som havde de nøiagtigste Efterretninger om det Regiments Skjæbne, som Obersten førte. I de blodigste Kampe vare hverken Obersten eller Ritmesteren blevene trufne af nogen Kugle eller noget Hug; de paalideligste Breve fra Hovedkvarteret stadfæstede det. — Saaledes lod Greven sig altid see for Fruentimmerne som et Sendebud fra Himlen paa Seir og Lykke. Dertil kom, at hans hele Adfærd udtalte den inderligste, reueste Tilbøielighed, som han nærede for Angelika, saa at han viste sig som den sømteste, for hendes Lykke omhyggelige Fader. Begge, Oberstinden og Angelika, maatte tilstaae, at Obersten vistnok havde bedømt den prøvede Ven rigtigt, og at hiin Fordom imod ham havde været den latterligste Indbildning. Da saa Marguerite syntes helbredet fra sin daarlige Lidenskab; hun aandede igjen i sin Nations hele Snakksomhed og Munterhed.

Et Brev fra Obersten til Oberstinden, i hvilket der var inde sluttet et Brev fra Ritmesteren til Angelika, bortskræmmede den sidste Levning af Bekymringer.

Sjendens Hovedstad var indtaget; der var fluttet Waabenstilstand. — Angelika svømmede i Jubel og Salslighed, og bestandig var det Greven, som med henrivende Livlighed talde om den brave Morits's dristige Heltedaad, om den Lykke, som blomstrede den hulde Brudimøde. Derpaa greb han Angelikas Haand og trykkede den til sit Bryst og spurgte: om han da endnu var hende ligesaa forhadet som før? Rødmende af Undseelse og med taarefulde Dine, forsikrede Angelika, at hun jo aldrig havde hadet ham, men at hun altfor inderlig, altfor stærkt, med sin hele Sjæl havde elsket sin Morits, til ikke at forfærdes for Tanken om nogen anden Brudgom. Meget alvorlig og heitidelig sagde da Greven: "Betragt mig da, Angelika! som Din tro, Din faderlige Ven!" og han trykkede et sagte Kys paa hendes Pande, hvilket det fromme Barn gjerne leed, da det forekom hende, som om det var hendes Fader selv, der pleiede at kysse hende paa denne Maade,

Man kunde allerede næsten haabe, at Obersten, i der mindste for kort Tid, vilde vende tilbage til Fædrelandet, da der kom et Brev fra ham, som indeholdt det græseligste. Ritmesteren var, da han med sin Rideknægt passerede en Landsby, bleven anfaldet af bevæbnede Bønder, som havde skudt ham ned ved Siden af den vakke Rytter, hvem det lykkedes at hugge sig igjennem, og slæbt ham bort. — Saaledes blev den Glæde, der besjælede det hele Huus, pludselig forvandlet til Forsærdelse, til dyb Smerte, til trostesløs Jammer. — —

*

*

*

Hele Oberstens Huus var i sarmfuld Bevægelse. De i rigt Stadsliberie pyntede Tjenere løbe op og ned

af Trapperne; raslende kjørte Vognene ind i Slots-
 gaarden med de indbudne Gæster, hvilke bleve høitidelig-
 gen modtagne af Obersten, som havde det nye Hæderstegn
 paa Brystet, det sidste Felttog havde erhvervet ham.

Oppe i sit eensomme Værelse sad Angelika, pyn-
 tet som Brud, prangende i det yppige Ungdomsblomsters
 fuldendte Skjønhed, og Oberstinden ved hendes Side. "Du
 har", sagde Oberstinden, "Du har, mit kjære Barn!
 med frit Valg kaaret Grev E — til Din Ugtesfælle.
 Saameget Din Fader før ønskede denne Forbindelse,
 saalidet har han nu, efter den ulukkkelige Morits's
 Død paadrevet den. Ja, det forekommer mig nu, som
 om han deler med mig den samme smertelige Følelse,
 som jeg ikke tør skjule for Dig. Det er og bliver mig
 ubegribeligt, hvorledes Du saa snart kunde forglemme
 Din Morits. Den afgjørende Time nærmer sig.
 Du skal række Greven Din Haand. Prøv Dit Hjerte
 vel! Endnu er det Tid! Gid aldrig Erindringen om
 den Forglemte maa træde frem for Dig som en mørk
 Skygge og forbitte Dig Dit Livs Fryd!" — "Aldrig",
 svarede Angelika, i det Laarerne, liig Dugdraaber,
 perlede i hendes Dine, "aldrig skal jeg glemme min Mo-
 ritss! Ak, aldrig vil jeg nogenstunde elske som jeg har
 elsket ham! Den Følelse, jeg nærer for Greven, maa
 vel være en ganske anden! Jeg veed ikke selv, hvorledes
 Greven saa aldeles har vunden min inderligste Tilbøie-
 lighed. Nei! jeg elsker ham ikke som jeg elskede Mo-
 ritss! men det er mig, som om jeg slet ikke kunde leve
 uden ham, ja, som om jeg ene kunde tænke, føle ved
 ham! En Røst fra Landeverdenen tilhvidsker mig uop-
 hørlig, at jeg maa slutte mig til ham som hans Ugtes-

fælle, da der ellers ikke gives noget Liv mere herneben for mig. — Jeg følger denne Røst, som jeg holder for Forsynets eget, hemmelighedsfulde Sprog” — — Kammerjomfruen traadte ind med den Efterretning, at man endnu ikke havde fundet Marguerite, hvem man havde savnet siden tidlig om Morgenens; dog havde Gartneren nys bragt en lille Billet til Oberstinden, som han havde faaet af Marguerite, med Bøn at afsløvere den, naar han var færdig med sine Forretninger, og havde baaret de sidste Blomster op paa Slottet.

I Billetten, som Oberstinden nu aabnede, stod:
 ”De faaer mig aldrig mere at see. — En mørk Skjæbne dr ver mig bort fra Deres Huus. Jeg bonfalder Dem, Dem, der bestandig var mig en dyrebar Moder: lad mig ikke efterspore, lad mig ikke bringe tilbage med Magt! Det andet Forsøg paa at give mig Døden, vilde lykkes bedre end det første. — Gud give, at Angelika i fulde Drag maa nyde den Lykke, som gjennemborer mit Hjerte. Lev vel for evig, og forglem
 den ulykkelige

Marguerite.”

”Hvad er dette”? raabte Oberstinden heftig. ”Har da den Uffindige lagt an paa at forstyrre vor Roelighed? Skal hun da altid fjendtlig træde imellem, naar Du vil tække Haanden til Pagt med en elsket Egtfælle? Gaa lad hende da drage kort, den utaknemmelige Daare, hvem jeg har elsket og pleiet som min Datter! Lad hende forlade mig! Jeg skal ikke bryde mig det ringeste om hende.”

Angelika udbrod i lydelige Klager over Tabet af sin Søster, men Oberstinden bad hende, for Himlens

Skyld dog ei at overgive sig til Tanken om en Uffindig
 i disse vigtige, afgjørende Timer. — Selskabet var for-
 samlet i Salen, for, da netop den fassatte Time slog,
 at begive sig hen til det lille Kapel, hvor en katholsk
 Geistlig skulde vie Parret. Obersten førte Bruden ind.
 Alle forbausedes over hendes Skjønhed, som endnu for-
 hoiedes ved hendes Paaklædnings simple Pragt. Man
 ventede Greven. Et Kvarteer forløb efter et andet;
 han lod sig ikke see. Obersten gik hen til hans Værelse.
 Han traf paa Kammertjeneren, som meldte, at Greven,
 efterat han var fuldkommen paaklædt, pludselig havde
 følt sig upasselig og var gaaet ud i Lystskoven for at ta-
 ge frisk Luft, men forbuden ham, Kammertjeneren, at
 følge ham. — Han vidste ikke selv, hvorfor Grevens
 Udfærd faldt ham saa tungt paa Hjerte, hvorfor det
 Tanke faldt ham ind, at der kunde være mødt! Greven
 et eller andet Forfærdeligt. — Han lod sig inde, at
 Greven vilde komme om en søie Stund og lod den be-
 rømte Læge, som var med i Selskabet, hemmelig kalde
 ud. Med ham og Kammertjeneren gik han nu ud i
 Lystskoven for at opsøge Greven. I det de dreiede af
 fra Hovedalleen, gik de hen til en af tætte Buske omgi-
 ven Plads, der, som Obersten erindrede sig, var Gre-
 vens Vandlingssted. Der sad Greven, ganske sort klædt,
 med den funklende Ordensstjerne paa Brystet og sam-
 menfoldede Hænder, paa en Græsbank, med Ryggen læ-
 net op til en blomstrende Hyldebusk og stirrede uden Bes-
 vægelse hen paa dem. De bavede tilbage for det græs-
 selige Syn, thi Grevens hule, mørktfunklende Dine syn-
 tes stive. "Grev S —! hvad fattes Dem?" raabte

Obersten; men intet Svar, ingen Bevægelse, ikke det sagteste Aandedrag! — Da sprang Lægen til, rev Besten op paa Greven, tog Halstørklædet, Kjolen af ham, og led ham paa Panden — men vendte sig til Obersten med de Ord: "her er menneskelig Hjælp forgjæves! Han er død! Et Nerveslag har truffet ham i dette Dieblit!" — Kammertjeneren brød ud i høit Jammerfreg. Obersten, som med al mandig Kraft neddæmpede sin dybe Forfærdelse, befalede ham at være rolig. — "Vi dræbe Angelika paa Stedet, hvis vi ikke handle med Forsigtighed". Saaledes talde Obersten, tog fat paa Liget, bar det ad eensomme Sides-tier hen til en fraliggende Pavillon, hvortil han havde Nøglen hos sig, lod det forblive der under Kammertjenerens Opsyn, og begav sig tilligemed Lægen tilbage til Slottet. Vakkende fra Beslutning til Beslutning vidste han ikke, om han skulde fortie den arme Angelika det Forfærdelige, der var hændet, eller om han skulde vove at sige hende Alt med rolig Fatning.

Da han traadte ind i Salen, fandt han Alle i den største Angst og Bestyrtelse. Midt under den muntre Samtale havde Angelika pludselig lukket Dinene og var nedsjunken i dyb Usmagt. Hun laae paa Sophaen i et Sideværelse. — Ikke bleg, ikke vanziret! Hoiere, friskere end nogensinde før, blomstrede Roserne paa hendes Kinder; en ubeskrivelig Glæde var udbredt over hendes, ligesom himmelsforklarede Ansigt. Hun syntes gjennemtrængt af den høieste Salighed. — Lægen forsikrede, efterat have betragtet hende længe med spændt Opmærksomhed, at der her ikke var den ringeste Fare forhaanden; Troknen befandt sig, rigtignok paa en ube-

gribelig Maade, i en magnetisk Tilstand. Boldsomt at vække hende, vovede han ikke; hun vilde snart vaagne af sig selv. — Imidlertid reiste der sig en hemmelighedsfuld Hvidsken imellem Gæsterne. Grevens pludselige Død maatte være bleven bekendt paa en eller anden Maade; Alle bortfjernede sig efterhaanden, mørke og taus; man hørte Bognene rulle bort. — Oberstinden, som stod henbøiet over Angelica, opfangede hvert af hendes Aandedrag. Det var som om hun hvidskede sagte Ord, hvis Mening Ingen kunde fatte. Lægen tillod ikke, at man klædte Angelica af, ja endogsaa ikke, at man tog Handskerne af hende; hver Berørelse kunde være skadelig for hende.

Pludselig slog Angelika Dinene op, foer iveiret, sprang med det gjennemtrængende Skrig: "Han er der! han er der!" op fra Sophaen, vendte i fuldt Raserie ud af Døren, gennem Forsalen, ned ad Trapperne. — "Hun er affindig!" Kreeg Obersten forfærdet: "Almægtige Gud! Hun er affindig!" — "Nei", trostede Lægen ham, "dette er ikke Affindighed! Men noget uventet, noget uhørt, maa have tildraget sig!" Og ved disse Ord styrtede han efter Trekkenen. — Han saa hvortledes Angelika sløi saa hurtig som en Piiil gennem Slotsporten ud paa den brede Landevei, med Armene strakte høit i Veiret, saa at hendes tynde Klædebon slagrede i Luften og Haaret rev sig løs til et Spil for Vindene. — En Rytter sprængte hende imøde, kastede sig ned af Hesten, og da han havde naaet hende, sluttede han hende fast i sine Arme. Tvende andre Ryttere fulgte efter ham, standsede og stege af. — Obersten, som i fuldt Løb var styrtet efter Lægen, stod i maallos Forbauselse foran

Gruppen og gneed sig paa Panden, som om han gjorde sig Umage for at fastholde sine Tanker.

Det var Morits, som holdt Angelika tæt trykket til sit Bryst; hos ham stode Dagobert og en ung, smuk Mand i riig russisk Generalsuniform. — "Nei"! raabte Angelika een Gang efter den anden, i det hun klynge sig op til den Elskede: "Nei! Jeg var Dig aldrig utro, min elskte, min dyrebare Morits!" Og Morits: "Ak jeg veed det jo! Jeg veed det jo, Du hulde Engel! Han har forlokket Dig ved sataniske Kunster!" — Og nu mere bar end ledsagede han Angelika til Slottet, medens de Andre tause fulgte efter. — Først i Slotsporten sukkede Obersten dybt iveisret, som om han nu først vandt sin Samling igjen og raabte, i det han med spørgende Blik saae sig omkring: "Gud! hvad er der dog skeet? Hvilke Underværker!"

"Alting vil opklare sig!" sagde Dagobert og forestillede Obersten den Fremmede som den russiske General Bogislav, Ritmesterens fortroligste og inderligste Ven. — Da de vare komne op i Slottets Bærelser, spurgte Morits, uden at lægge Mærke til Oberstens skrækfulde Forbavselse, med vildt Blik: "Hvor er Grev S—?" — "Hos de Døde", svarede Obersten med huul Røst. "For en Time siden traf et Nerveflag ham!" — Angelika bævede sammen. "Ja," sagde hun, "jeg veed det. I det samme Dieblik han døde, var det som om et Crystal klingende faldt sammen i mit Underste — jeg henfink i en besynderlig Tilstand — jeg maa sikkert have fortsat hiin forfærdelige Drøm, thi da jeg kom til Befindelse igjen, havde de frygtelige Dine ingen Magt længer over mig; Ildvævet var søn-

derrevet; jeg følte mig fri! Himmelsalighed omfattede mig — jeg saae Moritz — min Moritz! — han kom — og jeg fløi ham imøde!" — Og ved disse Ord klyngede hun sig med et inderligt Favntag fast til den Elskede, som om hun frygtede at tabe ham paa ny.

"Gud være lovet!" sagde Oberstinden med Dinene vendte mod Himmelen, "nu er Byrden taget fra mit Hjerte, som var nærved at senderknuse mig! Jeg er fri for den uudsigelige Angst, der overfaldt mig i det Diablik, da Angelika skulde række den usalige Greve Haanden. Beständig var det for mig, som om mit elskte Barn ved Bruderingen blev viet til Merkets Magter." — General Bogislav forlangte at see Liget; man førte ham derhen. Da man tog Lagnet af, som var lagt over Liget og Generalen saae Grevens, af Døden stive Afsyn, bævede han tilbage, i det han høit raabte: "Det er ham! Ved Gud i Himlen! Det er ham!"

Angelika var i Ritmesterens Arme henfsunken i en blid Søvn. Man bragte hende til Roelighed. Lægen meente, at intet kunde komme mere velgjørende for hende end denne Søvn, der beroligede hendes, indtil Over-spændelse irriterede Livsaander. Saaledes undgik hun sikkert den truende Sygdom.

Der var ingen flere af Gæsterne i Slottet. "Nu er det," raabte Obersten, "nu er det engang Tid at opløse de vidunderlige, gaadefulde Hemmeligheder. Siig, Moritz! hvilken en Engel fra Himmelen kaldte Dig igjen tilbage til Livet?"

"De veed", begyndte Moritz, "paa hvilken snigmordisk Maade jeg blev overfaldet i Egnen ved S., da

allerede Vaabensfilstanden var sluttet. Truffen af et
 Skud sank jeg affsælet ned af Hesten. Hvorlænge jeg
 kan have ligget i dyb Dødsasmagt, veed jeg ikke. I det
 Dieblig en dunkel Bevidsthed først vakte i mig folte jeg,
 at jeg blev kjort. Det var mørk Nat. Flere Stems-
 mer hvidskede sagte omkring mig. Det var fransk, hvad
 de talde. Utsaa haardt saaret og i Fjendens Vold!
 Denne Tanke greb mig med al sin Skræk og jeg hensank
 atter i dyb Asmagt. Nu paafulgte en Tilstand, som
 kun har efterladt nogle Momenter af den heftigste Smer-
 te i Hovedet som Erindring. En Morgen vaagnede jeg
 til den klareste Bevidsthed. Jeg befandt mig i en pæn,
 næsten pragtfuld Seng, med Silkegardiner, og smykket
 med store Quaster og Fryndser. Saaledes var ogsaa
 det høie Værelse udstaffet med Silketapeter og stærkt
 forgyldte Borde og Stole efter gammel fransk Mode.
 Et fremmed Menneske, som stod ganske henbøiet over
 mig, stirede mig ind i Ansigtet og sprang derpaa hen
 til en Klokkestræng, hvori han trak heftigt. Det varede
 faa Minutter, da gik Døren op og tvende Mænd traadte
 ind, af hvilke den Ældre bar en gammeldags broderet
 Klædning og Ludvigskorset. Den Yngre traadte hen til
 mig, folte min Puls og sagde paa fransk til den Ældre:
 Al Fare er forbi — han er frelst! — Nu angav den
 Ældre sig for mig at være en Chevalier v. L., i hvis
 Slot jeg befandt mig. Han befandt sig paa en Reise,
 fortalte han, da han kom igjennem Landsbyen netop i
 det Dieblig, da de snigmorderiske Bønder havde strakt
 mig til Jorden og slode i Begreb med at udplyndre mig.
 Han lod mig bringe paa en Bogn og føre til sit Slot,
 som laae langt bortsfjernet, udenfor al Communication

med Militairveiene. Her paatog hans buelige Huuschi-
rurg sig med Held at curere mit svære Saar i Hovedet.
Han elskede, saa endte han, min Nation, som engang i
Revolutionens forvirrede, truende Tid havde viist ham
Gode, og glædede sig over, at han kunde være den til
Nytte. Alt, hvad der kunde tjene til min Bequemmelig-
hed, til min Trost, stod til min Tjeneste i hans Slot,
og han vilde ikke under nogen Betingelse taale, at jeg
forlod ham, førend al den Fare, som saavel mine Saar
som Veienes vedvarende Usikkerhed medførte, var forbi.
Han beklagede isvrigt Umuligheden af for Tiden at kunne
give mine Venner Efterretning om mit Opholdssted.

Chevalier L. var Enkemand, hans Sønner vare
fraværende, saa at kun han alene, tilligemed Chirurgen
og et talrigt Lyende, beboede Slottet. Det vilde ikkun
trætte, naar jeg vidtløftig fortalte, hvorledes jeg bestan-
dig mere og mere kom til Førlighed og Helbred igjen
under den duelige Chirurgs Hænder; hvorledes Ridderen
opbød alt, for at gjøre mig mit Eremitliv behageligt.
Hans Underholdning var aandrigere og hans Blik dybere,
end man ellers finder det hos hans Nation. Han talde
om Kunst og Videnskab, men undgik saameget som det
var mueligt at udlade sig om de nyere Tildragelser.
Behøver jeg at forsikre, at min eneste Tanke var An-
gelika, at det brændte i min Sjæl, at vide hende
hensjunken i Smerte over min Død! Jeg bad uophørlig
Ridderen om lat besørge Breve fra mig til Hovedquarte-
ret. Han afflog det, da han ikke kunde indestaae for
deres rigtige Besørgelse, og desuden det nye Feldttog var
saa godt som afgjort. Han trøstede mig med, at han,
saasnart jeg kun fuldkommen var helbredet, skulde sørge

for, i hvad der end maatte hælde, at bringe mig i Velbehold tilbage til mit Fædreland. Af hans Uttrin-
ger maatte jeg næsten slutte, at Krigen virkelig var be-
gyndt paa ny, og dette til Skade for de allerede Magter,
hvilket han af Delicatesse fortaug mig. — Dog, jeg be-
høver kun at nævne enkelte Momenter, for at retfærdige-
gjøre de sølsomme Formodninger, Da gøbert nærer. —
Jeg var allerede næsten fri for Feber, da jeg paa eens-
gang om Natten henfaldt i en ubegribelig drømmeagtig
Tilstand, for hvilken jeg endnu bærer, uagtet kun den
dunkle Erindring om den, er bleven mig levnet. Jeg
saae Angelika, men det var mig, som om hendes
Skikkelse opløste sig i bævende Glands og forjæves
Kjæmpede jeg efter at holde hende fast. Et andet Væ-
sen trængte sig imellem os og sluttede mig til sit Bryst
og greb i mit Hjertes Inderste, og, i det jeg gik under
i den meest glødende Qual, blev jeg gennemtrængt af
en fremmed vidunderlig Følelse af Salighed. — Den
næste Morgen faldt mit første Blik paa et Billede, som
hæng ligeoverfor Sengen, og som jeg aldrig havde be-
mærket der. Jeg blev greben af en rystende Skræk, thi
det var Marguerite, som stirrede hen paa mig med
sine sorte, livlige Dine. Jeg spurgte Tjeneren, hvorfra
dette Billede var kommet og hvem det forestillede. Han
forsikkrede, det var Ridderens Niece, Marquise v. T.,
og Billedet havde altid hængt der, kun havde jeg hidtil
ikke lagt Mærke til det, fordi det først igaar var rensset
fra Støvet. Ridderen bekræftede det. Saa snart jeg
nu, vaagende eller drømmende, vilde see Angelika,
fød Marguerite for mig. Mit eget Jeg syntes

fremmed for mig, en fremmed Magt bød over min Tilværelse og den dybe Forfærdelse, som greb mig, var det mig, som om jeg ikke kunde give Slip paa Marguerite. Aldrig forglemmer jeg denne gyselige Tilstands Qualer. — En Morgen lænede jeg mig i Binduet og vedetvægede mig i de søde Dufte. Morgenvinden tilviftede mig; da klang der Trompetlyd i det Fjerne. — Jeg gjenkjender det russiske Rytteries muntre Marsch, mit hele Hjerte hæver sig i reen Lyst, det er mig, som om venlige Aander paa Tonerne bølge over til mig med sødtrostande Stemmer, som om det gjenvundne Liv rækker mig Haanden for at reise mig op af den Sarkophag, hvori en fjendtlig Magt havde indsluttet mig! — Med Lynets Fart sprænge enkelte Ryttere frem — ind i Slotsgaarden! — Jeg seer ned — Bogislav! min Bogislav! raaber jeg i den høieste Henrykkelses Salighed! — Ridderen træder ind, bleg, forstyrret — stammer om uventet Indqvartering, en fatal Uroe! Uden at agte paa ham, styrter jeg ned og hviler i min Bogislavs Arme. — — Til min Forbavselse erfoer jeg nu, at Freden allerede forlængst var sluttet og den største Deel af Troppene i Færd med fuld Tilbage-marsch. Men dette havde Ridderen fortiet for mig og holdt mig paa Slottet som sin Fange. Ingen, hverken jeg eller Bogislav, kunde ahne noget Motiv til denne Handlemaade, men Enhver folte dunkelt, at en eller anden ureen Hensigt maatte være med i Spillet. Ridderen var fra denne Stund af ikke længere den samme; knarvorn indtil Uhosflighed kjædede han os med Egenfindighed og Smaahedsaand, ja, da jeg i den reneeste

Lofnemmelighedsfølelse med Enthusiasme talde om hvorledes han havde frelst mit Liv, smilede han ret hemmeligt derad og gebærdede sig som en lunefuldt Grillensfænger. — Efter 48 Timers Rast brød Bogislav op; jeg sluttede mig til ham. Vi vare glade, da vi havde den gammelb dags Borg, der nu forekom mig som et mørkt, rædselfuldt Fængsel, i Ryggen. — Men, bliv nu Du ved, Dagobert! thi ret egentlig er nu Røden til Dig at fortsætte Traaden af de sælsomme Tildragelser, som have mødt os.”

”Hvorledes kan”, begyndte Dagobert, ”hvorledes kan man dog betvivle den vidunderlige Ahnelseevne, som ligger dybt i den menneskelige Natur. Aldrig har jeg troet paa min Vens Død. Den Aand, som i Drømme taler forstaaeligt til os fra vort Indre, sagde mig, at Morits levede, og at hemmelige Baand holdte ham omsluttet. Angelikas Forbindelse med Greven skar mig i mit Hjerte. — Da jeg for nogen Tid siden kom hid, da jeg fandt Angelika i en Stemning, som, jeg tilstaaer det, opvakte en indvortes Forfærdelse hos mig, fordi jeg, ligesom i et magisk Speil, troede at see en frygtelig Hemmelighed — ja! da modnedes den Beslutning hos mig, at gjennevandre det fremmede Land saalænge til jeg havde funden min Morits. — Intet Ord om min Salighed, min Hentykkelse, da jeg allerede i A, paa tydsk Grund, gjensandt min Morits og med ham General Bogislav. — Alle Helvedes Furier vaagnede i min Vens Bryst, da han horte Angelikas Forbindelse med Greven. Men alle Forbandelser, alle hjertesønderlidende Klager over at Angelika var bleven ham utroet taug, da jeg forsikkrede

ham, at det stod i hans Magt, paa engang at sende-
rive det hele Bæv. General Bogislav bavede af en
pludselig Gysen, da jeg nævnte Grevens Navn, og da
jeg efter hans Dnske beskrev ham hans Udseende, hans
Figur, udraabte han: Ja der er ingen Tvivl mere! Det
er ham! Det er ham!”

”De vil”, afbrød her Generalen den Talende, ”De
vil nu med Forbavselse erfare, at Grev S. for flere Aar
siden ved sataniske Kunster, i Neapel berøvede mig en
dyrebar Brud. Ja, i det Dieblig, da jeg stødte ham
Kaarden i Livet, bleve hun og jeg grebne af et Helvedes-
blændværk, som for evig skilte os fra hinanden! —
Forlængst vidste jeg, at det Saar, jeg havde bibragt
ham, ikke engang havde været farligt, at han havde an-
holdt om min Gædes Haand, ak! — at hun den
samme Dag, da hun skulde vies med ham, blev truffen
af et Nerveslag og sank død til Jorden!” —

”Retfærdige Gud!” raabte Oberstinden, ”truede da
maaskee ikke ogsaa samme Skjalne mit elskede Barn? —
Dog, hvorledes falder jeg paa at ahne dette?” — ”Det
er”, sagde Dagobert, ”det er hiin ahnende Aands
Røst, som taler til Dem.” — ”Og det græsselige Syn”,
vedblev Oberstinden, ”hvorum Morits fortalte os
hiin Aften da Greven saa pludselig traadte ind hos os?” —
”Der skeete”, tog Morits Ordet, ”der skeete, som jeg
dengang fortalte, et forfærdeligt Slag; en iiskold
Dødsaaude pustede mig imøde og det var som om en
Stikkelse i bævende, nuppe kjendelige Omrids raslende
bevægede sig igjennem Bærelset. Med al min Aands-
kraft betvang jeg min Forfærdelse. Jeg beholdt Sam-
lingen; min Bogislav var greben af Dødsafmagt.

Da han efter megen Møie var bleven bragt til sig selv af den hidkaldte Læge, rakte han mig veemodig Haanden og sagde: Snart — allerede imorgen ende mine Lidelser! — Det skeete, som han havde forudsagt, men, som Himmelen's evige Magter havde besluttet det, paa en ganske anden Maade end han vel havde meent. I den tætteste, meest rasende Kamp den næste Morgen traf en mat Kartætskugle ham paa Brystet og kastede ham af Hesten. Den velgjørende Kugle havde splintret Billedet af den Utro, hvilket han endnu bestandig bar paa Brystet, i tusinde Stykker. Contusionen var let helbredet og fra den Tid har min Bog i slav aldrig sporet noget til hiint Rødsfulde, som saa forstyrrende traadte ind i hans Liv." — "Saaledes er det", sagde Generalen, "og selv Grindringen om den tabte Elskede opfylder mig kun med den milde Smerte, der er saa velgjørende for Aanden i vort Indre. — Dog lad vor Ven Dagobert fortælle, hvorledes det videre gik med os." —

"Vi ilede", tog Dagobert Ordet, "bort fra A. I dag ved det tidligste Daggry indtraf vi i den lille Stad P., sex Mile herfra. Vi agtede at udhvile nogle Timer og derpaa at reise videre, ad den lige Wei herhen. Men hvorledes bleve vi, Morits og jeg, tilmode, da fra et Bærelse i Auberget Marguerite styrtede os imøde, med Affindigheden i det klege Ansyn. Hun faldt for Ritmesterens Fødder, hun omslyngede hylende hans Knæe, kaldte sig den sorteste Forbryderiske, som hundrede Gange havde fortjent Døden og bønfuldt ham om at myrde hende paa Stedet. Morits stødte hende fra sig med den dybeste Affky og løb bort." — "Ja", faldt Ritmesteren sin Ven ind i Taler, "ja, da jeg saae

Marguerite for mine Fodder, kom alle Qualerne af
 him forfærdelige Tilstand, jeg havde udstaaet i Ridde-
 rens Slot, over mig og optændte et hidtil ukjendt
 Kaserie hos mig. Jeg var i Begreb med at ville støde
 Marguerite Kaarden i Brystet, da jeg med Magt
 tammede mit Kaserie og løb bort." — "Jeg løftede"
 vedblev Dagobert, "Marguerite op fra Jorden,
 jeg bar hende ind i et Værelse; det lykkedes mig at berø-
 lige hende og i afbrudte Tid at erfare af hende, hvad
 jeg havde ahnet. Hun gav mig et Brev, som hun havde
 faaet af Greven igaar Nat. Her er det!" Dagobert
 tog et Brev frem, aabnede det og læste:

"Fly, Marguerite! Alt er tabt! — Den For-
 hadte nærmer sig. Al min Videnskab er utilstrækkelig
 imod den dunkle Skjæbne, som griber mig ved mit Til-
 værelses høieste Maal. — Marguerite! jeg har ind-
 viet Dem i Hemmeligheder, som vilde have tilintetgjort
 den sædvanlige Dvinde, der vilde stræbe efter deres Bes-
 fiddelse. Men, udrustet med en særdeles Aandskraft,
 med en fast, stærk Villie, blev De den dybtferarne Mesters
 værdige Discipelinde. De har staaet mig bi. Ved
 Dem herstede jeg over Angelikas Sind, over hendes
 hele indvortes Væsen. Til Gjengjeld vilde jeg berede
 Dem Deres Livs Lykke, som den laae for Deres Sjæl,
 og jeg betraadte de hemmelighedsfuldeste, farligste Kredse,
 begyndte Operationer, hvorfor jeg selv tidt forfærdedes.
 Omsonst! — Fly, eller Deres Undergang er vis! —
 Indtil det yderste Dieblif træder jeg den fiendtlige Magt
 dristig imøde. Men, jeg føler det, dette Dieblif giver
 mig den bratte Død! — Jeg vil komme til at døe een-
 som. Naar Diebliffet kommer, vandrer jeg hen til

hiint vidunderlige Træ, under hvis Skygge jeg tidt talde med Dem om de vidunderlige Hemmeligheder, som stode til min Tjeneste. Marguerite! forsag for evig disse Hemmeligheder. Naturen, den grusomme Moder, som affkyer sine vanartede Børn, kaster et glimrende Legetøj hen for de nyfigne Forskere, som med kjæk Haand gribe i hendes Sler, et Legetøj, som forlokker dem og henvender sin fordærvelige Kraft imod dem selv. — Jeg dræbte engang en Kvinde, i det Dieblik, da jeg indbildte mig at omslynge hende i min fulde Kjærligheds hoieste Maal. Dette slovede min Kraft, og dog haabede jeg affindige Daare, endnu paa jordisk Lykke! — Lev vel, Marguerite! — Fly tilbage til Deres Fædres land! — Fly til S. — Chevalier L. vil sørge for Deres Lykke. — Lev vel!”

Da Dagobert havde læst Brevet, folte alle sig gjennembevævede af en indvortes Gysen. — ”Saa er det da sandt”, begyndte endelig Oberstinden sagte, ”saa maa jeg da troe paa Ting, mod hvilke mit Tunderste oprører sig. Men, vist er det, at det blev mig ganske ubegribeligt, hvorledes Angelika saasnart kunde forglemme sin Morits og ganske overgive sig til Greven. Det er imidlertid ikke undgaaet mig, at hun næsten bestandig befandt sig i en exalteret Tilstand, og netop dette opfyldte mig med de meest qvælende Bekymringer. Jeg erindrer mig, at Angelikas Tilbøielighed til Greven først yttrede sig paa en ganske særegen Maade. Hun betroede mig nemlig, hvorledes hun næsten hver Nat drømte meget levende og behageligt om Greven.”

”Ganske rigtig”, tog Dagobert Ordet, ”Marguerite tilstod for mig, at hun, efter Grevens Befal-

ling, havde været hele Nætter hos Angelika og med sagte, sagte Stemme aanded Grevens Navn i hendes Dre. Ja, Greven selv var tidt ved Midnatstide traadt i Døren, havde i flere Minutter henvendt sit faste Blik paa den sovende Angelika og derpaa igjen bortfjernet sig. — Dog, behøves der vel endnu, da jeg har forelæst Grevens betydningsfulde Brev, nogen videre Kommentar? — Vist er det, at han lagde an paa, ved allehaande hemmelige Kunster at virke psykisk paa det indvortes Væsen og at dette lykkedes ham ved en særegen Naturkraft. Han stod i Forbindelse med Chevalier L., og hørte til hiin usynlige Skole, som tæller enkelte Medlemmer i Frankrig og Stalien og af hvilken den gamle P-ske Skole skal være udsprungen. — Efter hans Dnske holdt Chevalier L. Ritmesteren fast paa sit Slot, og øvede allehaande hemmeligt Elfskovstryllerie paa ham. — Jeg kunde gaae videre ind i de hemmelighedsfulde Midler, ved hvis Kraft, Greven vidste at bemestre sig det fremmede psykiske Princip, efter hvad Marguerite har aabenbaret mig; jeg kunde forklare meget af en Videnskab, som ikke er mig ubekjendt, men hvis Navn jeg ikke vil nævne, af Frygt for at blive misforstaaet — dog man maa i det mindste for i Dag fritage mig derfor ” — ”D, for bestandig!” raabte Oberstinden med Begeistring, ”lader os intet mere høre om hiint mørke, ubekjendte Rige, i hvis frygtelige Skjød, Gysen og Forsærdelse boer! — Takket være Himlens evige Magter, som have frelst mit elskede Barn, som have befriet os fra den rædselsfulde Gæst, der paa en saa forstyrrende Maade traadte ind i vort Huus!” —

Man besluttede, næste Dag at vende tilbage til Staden. Ikkun Obersten og Dagobert bleve tilbage, for at besøge Grevens Begravelse.

Angelika var forlængst Ritmesterens lykkelige Ugtefælle. — Da håndte det sig, at Familien paa en stormfuld Novemberaften sad tilligemed Dagobert ved den flammende Kaminild i den samme Sal, som hiin Gang, da Grev S. paa saa spøgelsesagtig en Maade traadte ind af Døren. Ligesom dengang hylede og peeb vidunderlige Stemmer mellem hinanden, som Stormvinden havde opskrækket af deres Dvale i Rørene. "Huffer I endnu?" spurgte Oberstinden med flammende Blik. — "Kom blot ikke igjen med Spøgelsehistorier!" raabte Obersten; men Angelika og Moritz talde om, hvad de havde følt hiin Aften og hvorledes de allerede dengang havde baaret en ubegrændset Kjerlighed for hinanden, og kunde ikke holde op med at nævne den rimigste Omstændighed, som dengang havde tildraget sig, og hvorledes i Alting kun deres Kjerligheds rene Lysstraale havde affpeilet sig, hvorledes selv den søde Gysen kun havde rejst sig fra et elskende, længselsfuldt Bryst, og hvorledes ikkun den rædselsfulde Gjæst, bebudet af de spøgelsesagtige, jamrende Stemmer, havde bragt al Forsærdelse over dem. "Er det da", sagde Angelika, "er det da ikke, min elskede Moritz, som om Stormvindens falsomme Toner, der netop lude sig høre i dette Dieblik, med ventlig Røst hvidskede til os om vor Kjerlighed?" — "Ganske rigtig", tog Dagobert Ordet, "ganske rigtig! og selv Theemas

flinens pibende, klynkende og hvislende Toner flin-
 ge nu ikke det mindste gyselig længer, men, som
 mig tykkes, omtrent ligesom om en i Maskinen i de-
 spærret, artig lille Huusaand nynnede, for at hitte
 paa en smuk Buggevise."

Da skjulte Angelika sit i lyse Rosenflammer
 blussende Ansigt ved den lykkelige Morits's Barm.
 Men denne slyngede Armen om den hulde Egteføls-
 le, og hvidskede sagte: "Gives der da paa Jorden
 nogen høiere Salighed end min?"

S a n d m a n d e n .

Nathanael til Lothar.

Jere sikkert Alle heelt urolige over at jeg i saa lang — lang en Tid ikke har skreven Eder til. Moder er vel vred, og Clara troer maaffee, at jeg lever her i Suus og Duus, og forglemmer mit hulde Englebillede, der er saa dybt indpræget mig i Hjerte og Sands, ganske og aldeles. — Men det er ikke saa: hver Dag, hver Time tænker jeg paa Eder Alle, og i søde Dromme gaar min hulde Claras venlige Skikkelse forbi, og tilsmiler mig saa yndigt med sine lyse Dine, ret ligesom hun vel pleiede, naar jeg traadte ind til Eder. — Ak! hvor var jeg i Stand til at skrive Eder til, i den forvirrede Aandsstemning, som hidtil har forstyrret hver Tanke i min Sjæl! — Der er traadt noget Forfærdeligt ind i mit Liv! — Dunkle Ahnelser af en græsselig Skjæbne, som truer mig, udbrede sig over min Sjæle, liig sorte Uveirsskyer, ugjennemtrængelige for hver venlig Solstraale. — Nu skal jeg fortælle Dig, hvad der hændte mig. Jeg maa fortælle Dig det: det indseer jeg; men naar jeg blot tænker derpaa, farer det som en vild Ratter ud af mit Inderste. — Ak, min hjertelskede Lothar! hvorledes skal jeg da be-

begynde blot paa nogen Maade at lade Dig føle, at
 det, der hændte mig for nogle Dage siden ogsaa vir-
 kelig kunde indvirke saa fjendtlig, saa ødelæggende paa
 mit Liv! Var Du blot her, saa kunde Du selv see;
 men nu holder Du mig sikkert for en Mandeseer. —
 Kort og godt, det Forfærdelige, som er hændet mig,
 og hvis dræbende Indtryk jeg forgjæves bestræber
 mig for at undgaae, bestaaer ikke i andet, end at
 for nogle Dage siden, nemlig den 30 October, om
 Middagen Kl. 12, en Baromethandler traadte ind
 i min Stue og faldt mig sine Varer. Jeg kjøbte
 tintet deraf, og truede med at kaste ham ned af Trap-
 pen, hvorpaa han imidlertid gik bort af sig selv. —
 Du ahner, at ikkun ganske særegne, dybt i mit
 Liv indgribende Forbindelser kunne give denne Hæn-
 delse Bigtighed, ja, at vel hiin ulyskelige Baro-
 methanders Person maa virke heelt fjendtligt paa
 mig. Saaledes er det ogsaa virkelig. Med al Kraft
 famler jeg mig, for rolig og taalmodig at fortælle
 Dig saameget af min tidligere Ungdomstid, at Alt
 kan opgaae klart og tydeligt for Din vakte Sands i
 lysende Billeder. I det jeg vil begynde, horer jeg
 Dig lee, og Clara sige: Det er jo rene Børnestre-
 ger! — Leer, jeg beder Eder, leer mig ret hjertelig
 ud! — jeg beder Eder ret meget derom! — Men, Gud
 Himlen! Haarene reise sig paa mit Hoved, og det
 er mig, som om jeg kørte Eder om at lee mig
 ud, i en affindig Fortviivelse, ligesom Franz Moor
 Daniel! — Nu rask til Sagen! — Undtagen ved
 Middagsbordet saae vi, jeg og mine Sødfænde, Fa-
 der kun lidet om Dagen. Han maatte vel være
 meget sysselsat med sit Embede. Efter Aftens-
 maden, som efter gammel Skik allerede blev sat
 paa Bordet Kl. 7, gik vi Allesammen, Moder
 med os, ind i Faders Arbeidsværelse og satte os
 omkring et rundt Bord. Fader smøgede Tobak og
 drak et stort Glas Du til. Ofte fortalte han os
 mange vidunderlige Historier, og geraadede saaledes

i Ertase derved, at Piben bestandig gik ud for ham, som jeg da igjen maatte tænde ved at holde brændende Papiir til den, hvilket var en fortrinlig Spas for mig. Men tidt gav han os Billedbøger i Hænderne, sad stum og stiv i sin Lænestoel og blæste stærke Dampskyer fra sig, saa at vi Alle ligesom svømmede i Taage. Paa saadanne Aftener var Moder meget bedrovet og neppe slog Klokken 9, saa sagde hun: Nu Børn! — til Sengs! til Sengs! Sandmanden kommer! Jeg hører ham alt! — Virkelig hørte jeg da hver Gang Noget larve op af Trappen med tunge, langsomme Trin; det maatte være Sandmanden. Engang vare hine hule Trin og Larven især gyselig for mig; jeg spurgte Moder, idet hun førte os bort: „Ei, Mama! hvem er da den stemme Sandmand, som altid jager os bort fra Papa? — hvorledes seer han da ud?“ — „Der er ingen Sandmand til, mit kjære Barn,“ svarede Moder, „naar jeg siger, Sandmanden kommer, saa vil det ikke sige andet, end at I ere sovne og kunne ikke holde Dinene aabne, som om man havde støret Jer Sand i dem.“ — Moders Svar tilfredsstillende mig ikke, ja i mit barnlige Gemyt udfoldede den Tanke sig tydelig, at Moder blot nægtede Sandmandens Tilværelse, paa det at vi ikke skulde blive bange for ham; jeg hørte ham jo altid komme op af Trappen. Fuld af Nysgjerrighed efter at erfare noget nærmere om denne Sandmand og hans Forhold til os Børn, spurgte jeg endelig den gamle Kone, som passede min yngste Søster, hvad det var for en Mand, den Sandmand? „Ei, lille Thanel! svarede denne, „veed Du endnu ikke det? det er en stem Mand, han kommer til Børnene, naar de ikke ville gaae i Seng og kaster dem Sand i Haandsfulde vliis i Dinene, saa at de blodig springe ud af Hovedet paa dem; derpaa kaster han Dinene i en Sæk og bærer dem, naar Maanen er halv fuld, bort til Hakkemad for sine smaa Børn; de sidde deroppe i Re-

den og have frumme Næb ligesom Uglerne; med dem pikke de de uartige Menneskeborns Dine i sig." — Græsselig udmalte nu Billedet af den grusomme Sandmand sig i mit Inderste, og saasnart det om Afsteningen larmede op af Trappen, skjælvede jeg af Angst og Forsærdelse. Moder kunde ikke bringe andet ud af mig end det under Taarer fremstammede Raab: Sandmanden! Sandmanden! Jeg løb derpaa ind i Sovestuen, puttede mig under Dyngen, og hele Natten igjennem quælede det frygtelige Syn af Sandmanden mig. — Jeg var allerede bleven gammel nok til at indsee, at det vel ikke saa ganske kunde have sin Rigtighed med Sandmanden og hans Bernerede i Halvmaanen, saaledes som Ammen havde fortalt mig det; imidlertid var og blev Sandmanden et frygteligt Spøgelse for mig, og Gysen, Forsærdelse greb mig, naar jeg ikke alene horte ham komme op af Trappen, men ogsaa heftig rive min Faders Dør op og gaae ind i Stuen til ham. Mangan Gang varede det længe inden han kom, derpaa kom han oftere efter hinanden. Hele Aar varede dette, og jeg kunde ikke vænne mig til dette rædselsfulde Spøgerie; den gyselige Sandmands Billede svækkedes ikke hos mig. Hans Omgang med Fader begyndte bestandig mere og mere at spælsætte min Phantasie; fra at spørge Fader derom holdt en uovervindelig Frygt mig tilbage, men Tilbøieligheden til selv — selv at undersøge Hemmeligheden, og see den fabelagtige Sandmand, spirede med Aarene bestandig frodigere frem hos mig.

Sandmanden havde bragt mig ud paa Gebetet af det Vidunderlige, Eventyrlige, som saa let fæster Rede i det barnlige Gemt. Intet var mig kjærere, end at høre, eller at læse gyselige Historier om Kobolter, Here, Nisser o. s. v.; men overstod bestandig Sandmanden, som jeg ridsede af med Kridt og Kul overalt paa Borde, Skabe og Bæge, i de sælsomste, affhyeligste Figurer. Da jeg var

bleven ti Aar gammel, viste Moder mig ud af Børnестуен til et eget lille Kammer, som laae paa Corridoren, ikke langt fra min Faders Værelse. Endnu bestandig maatte vi hurtig bortffjerne os, naar ved Slaget ni hiin Ubekjendte lod sig høre i Huset. I mit lille Kammer hørte jeg, hvorledes han traadte ind hos Fader og snart derefter var det mig da, som om der udbredte sig en fin, besynderlig lugtende Damp gjennem hele Huset. Bestandig vorede med Nysgjerrigheden mit Mod til paa en eller anden Maade at gjøre Sandmandens Bekjendtskab. Ofte listede jeg mig hurtig ud paa Corridoren, naar Moder var gaaet forbi, men jeg kunde med al min Lytten ikke høre det ringeste, thi altid var Sandmanden allerede inde af Døren, naar jeg havde naaet det Sted, hvor han skulde blive synlig for mig. Endelig besluttede jeg, dreven af en uimodstaaelig Trang, at skjule mig i Faders eget Værelse og der at blic paa Sandmanden.

Paa Faders Laushed, Moders Sørgmodighed mærkede jeg en Aften, at Sandmanden vilde komme; jeg anstillede mig derfor som om jeg var meget træt, forlod allerede Værelset Kl. 9, men skjulte mig i en Krog tæt ved Døren. Gadedøren knirkede, det gik igjennem Gangen, med langsomme, tunge, gjenslydende Fodtrin, hen til Trappen. Moder ilede forbi mig med mine Sødsfende. Sagte — sagte aabnede jeg Faders Stuedør. Han sad, som sædvanlig, stum og stiv, med Ryggen vendt mod Døren, han bemærkede mig ikke; hurtig var jeg inde og bagved et Gardin, som var trukket for et strap ved Døren staaende aabent Skab, hvori min Faders Klæder hang. — Nærmere — bestandig nærmere drønedes Fodtrinene — det hostede og skrabad sig og brummede sælsomt derude. Hjertet bævede i mig af Angst og Forventning. — Tæt, tæt udenfor Døren et skarpt Trin — et heftigt Tag paa Grebet, Døren springer raslende op! — I det jeg med Magt tog

Mod til mig kiggede jeg forsigtig frem. Sandmanden staaer midt i Stuen foran min Fader, Lysenes klare Skin brænder ham lige i Ansigtet! — Sandmanden, den frygtelige Sandmand er den gamle Advokat C o p p e l i u s, som undertiden spiser til Middag hos os! — — — Men den græseligste Skikkelse havde ikke kunnet opvække dybere Forfærdelse hos mig end netop denne C o p p e l i u s. — Tænk Dig en stor, bredskuldret Mand med et uformeligt, tykt Hoved, leerguult Ansigt, buffede graa Dienbryne, hvorunder et Par grønagtige Rattesine gjennemboende funkle frem, en stor, stærk over Overløben fremstaaende Næse. Den skjæve Mund sammentrækker sig ofte til en ondskabsfuld Latter. Derpaa blive et Par dunkelrøde Pletter tyndlige paa Kindbakterne, og en sølsom hvislende Tone farer gjennem de sammenknebne Tænder. C o p p e l i u s gik altid i en gammeldags tilfkaar, askegraa Kjole, en lignende Vest og samme Couleur Beenklæder, men dertil bar han sorte Strømper og Skoe med smaa Steenspænder. Den lille Paryk rakte neppe til over Hovedbivirvelen, Navelokkerne stode høit over de store røde Dren, og en bred, lukket Haarpung stod stiv ud fra Nakken, saaledes at man saa Sølvspændet, som lukkede den foldede Halsklud. Den hele Figur var overhovedet modbydelig og afføelig; men fremfor alt æklede vi Børn ved hans store knudrede, haarbegrøede Næver, saa at vi slet ikke mere skjottede om, hvad han berørte med dem. Dette havde han bemærket, og nu var det hans Glæde, under denne eller hiin Forevenning, at berøre et eller andet Stykke Kage, eller en sød Frugt, som den gode Moder hemmelig havde lagt paa vor Tallerken, saa at vi, med de klare Taarer i Dinene, af Ukkelhed og Uffky, ikke mere kunde nyde det Slikkerie, som skulde glæde os. Ligesaa dan bar han sig ad, naar Fader paa Fesdage havde skjænket et lille Glas sød Viin til os. Da foer han hurtig over det med Haanden, eller bragte

vel endog saa Glasset op til sine blaae Læber og loe
 ret djævelsk, naar vi kun ved en sagte Hulken torde
 yttre vor Uergrelse. Han pleiede bestandig kun at
 falde os de smaa Bæster; vi torde, naar han var
 nærværende, ikke høre en Lyd fra os, og forbandede
 ret den hæslige, i Adfærd Mand, der med fuld For-
 sæt og Hensigt endog saa fordærvede os den mindste
 Glæde. Moder syntes ligesom vi at hade den mod-
 bydelige C o p p e l i u s; thi saasnart han viste sig, var
 hendes Munterhed, hendes glade sorgfri Væsen for-
 vandlet til sorgelig, mørk Alvor. Fader opførte sig
 imod ham, som om han var et høiere Væsen, hvis
 Færd man maatte taale, og som man paa hver Maa-
 de maatte holde ved godt Lune. Han behøvede kun
 at gjøre sagte Hentydninger, og hans Livretter bleve
 togte og sjældne Vine kredentsede for ham. — Da
 jeg nu saae denne C o p p e l i u s opgik det gyseligt
 og forfærdeligt i min Sjæl, at jo ingen Anden end
 han kunde være Sandmanden, men Sandmanden
 var mig ikke længer hiin Bussemand fra Ammestue-
 eventyret, som henter Børnesvine til sin Uglerede i
 Halvmaanen — nei! — et hæsligt, spøgelseagtigt
 Uhyre, som bringer Jammer — Nød — timelig
 og evig Fordærvelse allevegne hvor han skrider
 frem. — Jeg var ligesom tryllet fast til Pletten.
 Svævende i Fare for at blive opdaget, og som jeg tyde-
 lig tænkte, haardt straffet, blev jeg staaende, med Ho-
 vedet lyttende strakt frem gjennem Gardinet. Min
 Fader modtog C o p p e l i u s høitidelig. „Op! til
 Bærket!“ raabte denne med hæs, skrallende Stemme
 og kastede Kjolen af sig. Fader tog stille og mørk
 sin Slobrok af og begge iserte sig lange sorte Ritler.
 Hvorfra de toge disse havde jeg ikke lagt Mærke til.
 Fader aabnede Floidøren til et Skab paa Bæggen;
 men jeg saae, at det, jeg saalænge havde holdt for et
 Skab, ikke var det, men snarere en sort Huulning,
 hvori der stod et lille Ildsted. C o p p e l i u s traadte
 til og en blaa Flamme gnistrede iveiret paa Ild-

stedet. Allehaande sælsomme Værktoi stode der omkring. Ak, Gud! — da nu min gamle Fader bukkede sig ned til Jlden, da saae han ganske anderledes ud. En græsselig krampagtig Smerte syntes at have fortrukken hans blide, ærlige Træk til et hæsligt, mobhydeligt Djævlensfjæs. Han lignede Coppelius. Denne svingede den glorøbe Tang og hentede dermed lysblinkende Masser udaf den tørke Qvalm, paa hvilke han derpaa med Travlhed hamrede. Det var mig som om Mennefskansigter rundt omkring bleve sønlige for mig, men uden Dine — affyelige, sorte Huulninger vare der i Stedet. „Hid med Dine! Hid med Dine!“ raabte Coppelius med huul drønende Staaime. Jeg skreg høit i Beiset, mægtig greben af vild Forsfærdelse, og styrtede ud af mit Skjul, og omkuld paa Gulvet. —

Den samme Dieblig greb Coppelius mig: „Du lille Bæst! — lille Bæst!“ brægede han, i det han viste Tænder — rev mig op fra Gulvet og fastede mig paa Jldstedet, saa at Flammen begyndte at svide mine Haar. „Nu har vi Dine — Dine — et skjønne Par Barnevine!“ Saaledes hvidstede Coppelius, og greb med Næverne i Flammen glorøbe Kora, som han vilde strøe mig i Dinene. Da løstede min Fader bensaldende sine Hænder iveiret: „Mester! Mester! lad min Nathanael beholde sine Dine! lad ham beholde dem!“ Coppelius slog en gennemtrængende Latter op og raabte: „Jh! saa lad da Drengen beholde sine Dine, og sit Pensum af Latter og Graad i Verden; men nu ville vi da ret observere Mekanismen i hans Hænder og Fodder.“ Og dermed tog han saaledes fat paa mig, at Ledemodene brægede i mig, og skruede Hænderne og Fodderne af mig og satte dem ind igjen, snart hist og snart her. „Det passer dog allevegne ikke rigtigt! Det er godt saadan som det var! — Den Gamle har forstaaet det!“ Saaledes hvislede og læspede Cop-

pelius; men alt omkring mig blev sort og mørkt,
 en pludselig Krampe gjennemfoer Nerver og Been
 — jeg følte intet mere. — En blid, varm Aande gled
 over mit Ansigt, jeg vaagnede som af Dødens
 Søvn, Moder havde bøiet sig hen over mig. „Er
 Sandmanden der endnu?“ stammede jeg. „Nei,
 min Son, han har alt længe, længe været borte,
 han gjør dig ingen Fortred!“ — Saaledes talde
 Moder og kyskede og favnede sin gjenvundne Und-
 ling. — Hvorfor skal jeg trætte Dig, min hjertens-
 kjære Lothar! hvorfor skal jeg saa vidtløftig spin-
 de det Enkelte ud for dig, da der dog endnu bliver
 saa meget tilovers at sige? Nok! — jeg var bleven
 opdaget ved mit Luterie, og mishandlet af Coppeli-
 us. Angst og Skræk havde paadraget mig en hid-
 sig Feber, hvoraf jeg laae syg i flere Uger. „Er
 Sandmanden der endnu?“ Det var mit første Ord,
 og Tegnet paa min Helbredelse, min Frelse. —
 Kun endnu det skrækkeligste Moment i mine Ung-
 domsaar tør jeg fortælle Dig; saa vil Du være
 overbevist om, at det ikke er mine Dines Svagheit,
 naar nu Alting forekommer mig farveløst, men at
 en dunkel Skjæbne virkelig har hængt et Slør af
 mørke Skyer over mit Liv, som jeg maafee kun døen-
 de formaaer at sonderrive. — — Coppelius lod
 sig ikke mere see; det heed, han havde forladt Sta-
 den. — Et Aar kunde maafee være forløbet, da
 vi efter gammel, uforandret Sædvane, en Aften
 sadde omkring det runde Bord. Fader var meget
 oprømt og fortalte meget Lysteligt om de Reiser, han
 havde gjort i sin Ungdom. Da hørte vi, i det
 Klokken slog 9, pludselig Gadedøren knirke i sine
 Angler og langsomme, jerntunge Trin gjenløb over
 Gangen og kom op af Trappen. — „Det er Coppeli-
 us!“ sagde min Moder blegnende. „Ja! — det
 er Coppelius!“ gjentog Fader med mat, brudt
 Stemme. Taarerne styrtede min Moder ned af Di-
 nene. „Men, Fader, Fader!“ raabte hun, „maa

det da nødvendig være saaledes?" — „For sidste Gang;" gjentog han, „for sidste Gang kommer han til mig, jeg lover dig det. Gaae bare, gaae med Børnene! — Gaae, Allesammen — gaae til Sengs! God Nat!" — Det var mig som om jeg var indpresset i en tung, kold Steen — mit Handedrag standsede. — Moder greb mig ved Armen, da jeg forblev staaende ubevægelig: „Kom, Nathanael! Kom bare!" — Jeg lod mig føre bort, jeg traadte ind i mit Kammer. „Vær rolig, vær rolig, læg dig i Sengen! — sov — sov!" raabte Moder efter mig; men qvalt af ubeskrivelig indvortes Angst og Uroe kunde jeg ikke faae et Die lukket. Den forhadte, affskyelige Coppelius stod for mig med sunklende Dine og loe ondskabsfuld ad mig, forgjæves tragtede jeg efter at blive hans Billede qvit. Det kunde vel omtrent være Midnat, da et forfærdelig Knald skeete, som naar en Kanon bliver affyret. Hele Huset rystede, det raslede og puslede forbi min Dør, Gadedøren bled klirrende slaaet i. „Det er Coppelius!" raabte jeg forfærdet og sprang ud af Sengen. Da hvinede det iveiret i skjærende, trostesløs Jammer; jeg styrtede affted til min Faders Bærelse, Døren stod aalen, en qvælende Damp væltede sig imod mig, Tjenestepigen skreg: „Ak, Husbond! — Husbond!" — Min Fader laae paa Gulvet foran det rygende Jldsted, død, med sort, forbrændt, græsfe- ligt fortrukket Ansigt; omkring ham hylede og jamrede mine Søstre — min Moder laae afmægtig ved Siden af ham! — „Coppelius, fordomte Satan! Du har slaaet min Fader ihjel!" — Saaledes skreg jeg iveiret; mine Sandser forlode mig. Da man to Dage efter lagde min Fader i Kisten, vare hans Ansigtstræk igjen blevne milde og blide ligesom de vare i hans levende Live. Trostende opgik det i min Sjæl, at hans Forbund med den djævelske Coppelius ikke kunde have styrtet ham i evig Fordærvelse. — Explosionen havde vakt Naboerne, Hændelsen

rygtebes og kom for Dyrigheden, som vilde forbre Coppelius til Regnskab. Men han var forsvunden fra Stedet og havde intet Spor efterladt sig. — Naar jeg nu siger Dig, min hjertenskjære Ven! at hiin Baromethandler netop var den skrækelige Coppelius, saa vil Du ikke fortænke mig i, at jeg udtyder hans fjendtlige Syn som et Barsel paa det forfæstede Uheld. Han var anderledes klædt, men Coppelius's Figur og Ansigtstræk ere altfor dybt indprægede i mit Indersite til at her nogen Bildfarelse skulde være muelig. Desuden har Coppelius ikke engang forandret sit Navn. Han udgiver sig her, som jeg hører, for en piemontesisk Mechanikus og kalder sig Giuseppe Coppola. Jeg har fast besluttet at vove det med ham og at hævne min Faders Død; det gaae som det vil. Fortæl ikke min Moder noget om det græselige Spøgelses Gjenkomst. — Hils min kjære hulde Clara! jeg skriver hende til, naar jeg er i roligere Sindstemning. Levvel &c.

Clara til Nathanael.

Det er sandt, at Du i ret lang Tid ikke har Breven mig til, men desuagtet troer jeg, at Du bærer mig i Hu og Tanker. Thi paa mig tænkte Du vist ret levende, da Du vilde sende dit sidste Brev til Broder Lothar bort, og stilledes Udskriften til mig, istedetfor til ham. Jeg brøkkede Brevet saa glad, og fattede først min Bildfarelse ved de Ord: „Ak, min hjertelkede Lothar!“ — Nu havde jeg ikke skullet læse videre, men givet min Broder Brevet. Men, har Du ikke ogsaa tilforn tidt i barnagtigt Spøg forekastet mig, at jeg havde et saa roligt, qvindelig besindigt Gemt, at jeg, ligesom hiin Kone, hvis Huset truode med at styrte ned, endnu for den hurtige Flugt, i Hast vilde glatte en vrigtig Følge paa Vinduesgardinet, — og saa tør jeg

dog vel neppe forsikre, at Begyndelsen af Dit Brev rystede mig dybt. Jeg kunde neppe aande, det blin-
kede for mine Øine. — Ak, min elskede Natha-
nael! Hvad var det, der saa forfærdeligt kunde
træde ind i Dit Liv! Skilsmisse fra Dig, aldrig at
see Dig igjen, denne Tanke gennemfoer mig som et
glødende Dolkestik. — Jeg læste og læste! — Din
Skildring af den modbydelige Coppelius er græs-
selig. Først nu hørte jeg, hvorledes din gode gamle
Fader døde en saa forfærdelig, voldsom Død. Bro-
der Lothar, hvem jeg nu leverede sin Eiendom i
Hænde, søgte at berolige mig, men det lykkedes
ham slet. Den fatale Baromethandler Giuseppe
Coppelius fulgte mig i Hælene overalt, og næsten
flammer jeg mig ved at tilstaae det, at han selv
kunde forstyrre min sunde, ellers saa rolige Søvn,
i allehaande vidunderlige Drømmebilleder. Men
snart, allerede den næste Dag, havde alting formet
sig anderledes hos mig. Bar blot ikke vred paa
mig, men inderlig Elskede, hvis Lothar maaskee
maatte sige Dig, at jeg, trods Din salsomme
Afhjælse, at Coppelius vil gjøre Dig noget Dødt,
er ganske munter, ved usforstyrret Lune som bestandig.
Jeg vil tilstaae det reentud, at efter min Mening,
alt det Forfærdelige og Skrækkelige, Du taler om,
kun foregik i Dit Indre, men at den sande, virke-
lige Ydreverden kun har havt liden Deel deri.
Den gamle Coppelius kan have været modbydelig
nok, men at han hadede Børn, det frembragte hos
Jer Børn sand Afsky for ham. Naturlig sammen-
knyttede nu i det barnlige Sind den skrækkelige
Sandmand fra Amnestuceventyrene sig med den gamle
Coppelius, der, om Du end ikke troede paa Sand-
manden, dog blev et spøgelseagtigt, for Børn for-
trinlig farligt Væsen for Dig. Den rødselfulde
Færd med Din Fader ved Nattetide var vel intet
andet, end at begge hemmelig gjorde alchymistiske
Forsøg, hvormed Din Moder ikke kunde være til-

freds, da sikkert mange Penge unyttig bleve kastede bort; og ovenikjobet, som det bestandig skal være Tilfældet med saadanne Laboranter, Din Faders Hu, ganske opfyldt af den skuffende Trang efter høj Wiisdom, vendtes bort hans Familie. Din Fader har sikkert ved egen Uforsigtighed praedraget sig sin Død, og Coppelius er ikke Skyld deri. Troer Du vel, at jeg igaar spurgte vor erfarne Naboe Apothekeren, om vel en saadan øieblikkelig dræbende Explosion var muelig ved chemiske Forsøg? Han sagde: Jh, ganske vist! og beskrev mig efter sin Maade heelt vidtløstigt og omstændeligt, hvorledes det kunde gaae til, og nævnte derhos saamange besynderligt klingende Navne, som jeg slet ikke var istand til at beholde i Hukommelsen. Nu vil Du vel blive uilfreds med Din Clara; Du vil sige: I dette kolde Gemyt indtrænger ingen Straale af det Himmeligheidsfulde, som ofte omfatter Menneftene med usynlige Arme; hun seer kun den brogede Overflade af Verden og glæder sig ligesom det barnagtige Barn over den guldglimsende Skal, i hvis Kjerne dræbende Gift er skjult. — Ak, min hjertelkede Nathanael! troer Du da ikke, at der ogsaa i muntre, sorgfrie Gemytter kan boe Ahnelsen om en dunkel Magt, som fjendtlig stræber at fordærve os i vort eget Selv? — Men, tilgiv mig, naar jeg eenfoldige Pige understaaer mig til paa en eller anden Wiis at antyde for mig selv, hvad jeg egentlig troer om saadan Kamp i vort Indre. — Jeg finder vel endog til Slutningen ikke de rette Ord, og Du leer mig ud, ikke fordi jeg mener noget dumt, men fordi jeg bærer mig saa klodset ad med at sige det. —

Existerer der en dunkel Magt, som saaledes, ret fjendtlig og forræderisk, lægger en Traad dybt i vort Indre, hvorved den siden griber fat i os og trækker os bort paa en farlig, fordærvelig Wei, som vi ellers ikke vilde have betraadt — existerer der en

saadan Magt, saa maa den forme sig i os, som vi selv, ja den maa vorde vort eget Selv; thi ikkun saaledes troe vi paa den og indromme den den Plads, den behøver, for at fuldbyrde hiint hemmelige Værk. Have vi en saa fast, gjennem det klare Liv styrket Sands, at vi stedse ere i Stand til at erkjende fremmed, fjendtlig Indvirkning som saadan, og med rolig Gang at forfølge den Bei, Tilbøielighed og Kald have skudt os ind i, saa maa vel hiin rædselsfulde Magt gaae under i den forgjæves Kamp efter at erholde den Form, som skulde være vort eget Speilbillede. Det er ogsaa vist, tilføier Lothar, at den dunkle psykiske Magt, naar vi ved os selv have hengivet os til den, ofte drager fremmede Gestalter, som Ydreverdenen kaster i Veien for os, ind i vort Indre, saaledes, at vi selv kun antænde Nanden, der, som vi i vidunderlig Skuffelse troe, taler udaf hiin Gestalt. Det er vort eget Tegn's Phantom, hvis inderlige Slægtsskab med, og hvis dybe Indvirkning paa vort Gemyt, nedkaster os i Helvede, eller hentryller os i Himlen. — Du mærker, min hjertelkede Nathanael! at vi, jeg og Broder Lothar, ret af Hjertens Grund have udtalt os i Materien om de dunkle Magter og deres Indvirkninger, en Materie, der nu, efterat jeg ikke uden Noie har opskrevet Hovedmomenterne, ordentlig forekommer mig dybsindig. Lothar's sidste Ord forstaaer jeg ikke ganske, jeg ahner kun hvad han mener, og dog er det mig som om det Altsammen var meget sandt. Jeg beder Dig: Slaae den hæslige Advokat Coppelius og Baromethandleren Giuseppe Coppola ganske ud af Dit Sind. Vær overtydet om, at disse fremmede Gestalter intet formaae over Dig; ikkun Troen paa deres fjendtlige Magt kan i Virkeligheden gjøre dem fjendtlige for Dig. Hvis der ikke af hver Linie i Dit Brev udtaltes sig det dybeste Opror i Dit Gemyt, hvis ikke Din Tilstand smertede mig ret i min inderste Sjæl: i

Sandhed, saa kunde jeg drive Spas med denne Advokat Sandmand og Baromethandler Coppelius. Vær munter, vær ved frit Mod! — Jeg har foresat mig, at lade mig see hos Dig som Din Skrytsaand, og med høi Latter at bortmane den hæslige Coppelius, hvis han maaskee skulde faae det Indfald, at falde Dig besværlig i Dromme. Jeg er ikke den ringeste Smule bange for ham eller for hans stygge Næver; han skal hverken som Advokat forværre noget Slikkerie, eller som Sandmand mine Dine for mig. — Evi, min inderlig elskede Nathanael, Din &c.

Nathanael til Lothar.

Det er mig meget ukjært, at Clara nylig, af en viftnok ved min Udspredelse foranlediget Bildfarelse, brod og læste Brevet til Dig. Hun har skreven mig et meget dybsindigt philosophisk Brev til, hvori hun udførlig beviser, at Coppelius og Coppola kun eksistere i mit Indre og ere Phantomer af mit eget Jeg, som oieblikkelig falde tilbage i deres Intet, naar jeg erkjender dem som saadanne. I Sandhed, man skulde ikke troe, at den Aand, der lyser ud af et saadant Par klare, huldtstilende Barnevine, — tidt ret ligesom en elskværdig sød Drom, — kunde distinguere saa heelt forstandig, saa magistermæssig. Hun beraaber sig paa Dig. I have talt sammen om mig. Du læser vel logiske Collegia for hende, paa det at hun kan lære at sigte og adskille Alt ret fint. — Lad Du det være! — Jovrigt er det vel vist, at Baromethandleren Giuseppe Coppola paa ingen Maade er den gamle Advokat Coppelius. Jeg hører Collegier hos den nylig ankomne Professor i Physikken, der, ligesom hiin berømte Naturforsker, hedder Spalanzani, og er af italiensk Herkomst. Han har allerede kjendt

Coppola i mange Aar, og desuden hører man ogsaa paa hans Udtale, at han virkelig er Piemont ser. Coppelius var en Lydsker, men som det tyktes mig, ingen ærlig Landsmand. Ganske beroliget er jeg ikke. Hold I, Du og Clara, mig kun bestandig for en mørk Drommer, men jeg kan ikke blive det Indtryk qvit, Coppelius's fordomte Ansigt gjør paa mig. Jeg er glad over, at han er borte fra Staden som Spalanzani siger mig. — Denne Professor er en forunderlig Fugl. En lille rundagtig Mand, med et Ansigt med stærke Kindbækker, en lille Næse, fremstaaende Læber, smaae gjennemborende Dine. Men bedre end i enhver Beskrivelse seer Du ham, naar Du betragter Cagliostro som han staaer afbildet af Chodowiecki i en Berlinsk Lommekalender. — Saaledes seer Spalanzani ud. — Nylig gaaer jeg op af Trappen og lægger Mærke til, at det ellers tæet for en Glasdør trukne Gardin paa den ene Side havde en lille Abning. Jeg veed ikke selv hvorledes jeg kom til nysgjerrig at see derigjennem. Et høit, meget rankt, i den reneste Symmetrie voren, herlig klædt Fruentimmer sad inde i Værelset foran et lille Bord, hvorpaa hun havde lagt begge Armene, med Hænderne sammenfoldede. Hun sad ligeoverfor Døren, saaledes at jeg ganske kunde see hendes englefløjne Ansigt. Hun lod til ikke at bemærke mig, og overhovedet havde hendes Dine noget stirrende, noget stift; næsten kunde jeg sige, de havde ingen Seekraft; det var mig som om hun sov med aabne Dine. Jeg blev ganske underlig tilmode og derfor listede jeg mig sagte bort, og ind i Auditoriet, som ligger ved Siden af. Siden erfarede jeg, at den Figur jeg havde seet, var Spalanzani's Datter, Olimpia, som han indespærret paa en besynderlig og slet Maade, saaledes at aldrig et Menneske tør komme hende nær. — Naar alt kommer til alt stikker der vel noget under, hun er maaskee

ikke rigtig i Hovedet, eller fattes ellers noget. — Men hvorfor skriver jeg alt dette til Dig? Jeg havde kunnet fortælle Dig det bedre og udførligere mundtlig. Du maa nemlig vide, at jeg om 14 Dage er hos Eder. Jeg maa see mit søde, Kjære Englebillede, min Clara igjen. Den Forstemthed vil da hurtig være bortaandet, der (jeg maa tilstaae det) var nærved at bemestret sig mig efter det fatale forstandige Brev. Derfor skriver jeg ikke heller idag til hende. Tusinde Hilsener &c.

*

*

*

Sølsommere og vidunderligere kan intet opfindes, end det er, der har tildraget sig med min arme Ven, den unge Student Nathanael, og som jeg har paataget mig at fortælle Dig, gunstige Læser! — Har Du, Kjære! vel nogenstunde oplevet noget, som ganske og aldeles opfyldte Dit Bryst, Din Sands og Dine Tanker, og fortrængte Alt andet af dem? Det gjærede og kogte i Dig; Blodet sprang gennem Dine Arter, optændt til en sydende Glød, og farvede Dine Kinder med en hoi Rødme. Dit Blik var saa sølsomt, som om det vilde gribe Gestalter, der ikke ere synlige for nogen andens Øie, i det tomme Rum, og Talen henflød i dunkle Suk. Da spurgte Dine Venner Dig: Hvad fattes Dem, Dyrbare? — Hvorledes har det sig, Kjære? — Og nu vilde Du udtale Billedet i Dit Indre med alle dets glødende Farver og Skygge- og Lysfattersringer, og anstrænge Dig for at finde Ord, for blot at komme til at begynde. Men det var Dig, som om Du nu strax i det første Ord ret maatte sammengribe Alt det Vidunderlige, Herlige, Forfærdelige, Lyslige, Rødsfulde, som havde tildraget sig, saaledes at det traf Alle ligesom et elektrisk Stød. Men hvert Ord, Alt hvad Tale formaaer, syntes Dig farveløst, koldt og dødt. Du søger og

seger, og latter og stammer, og Dine Benners ædruelige Spørgsmaal slaae som iisnende Vindpust ind i Din indvortes Flamme, indtil den er nær ved at udslukkes. Men dersom Du, som en kjæk Maler, først med nogle forvovne Streg havde henkastet Conturen til Dit indvortes Billede, saa kunde Du med let Møje lægge Farverne bestandig mere og mere glødende paa, og den livlige Brimmel af mangfoldige Gestalter rev da Dine Benner bort med sig, og de saae sig, ligesom Du, selv midt i Billedet, som var gaaet ud dybt fra Din Sjæl! — Mig har, som jeg maa tilstaae Dig, gunstige Læser! egentlig slet ingen spurgt om den unge Nathanaels Historie; men Du veed jo vel, at jeg hører til den vidunderlige Slægt af Auctorer, der, naar de høre noget saaledes i sig, som jeg ovenfor beskrev det, blive til Mode som om Enhver, der kom dem nær, og vel endnu den hele Verden ovenikjøbet, spurgte dem: Hvad fattes Dem da? Fortæl dog, Kjære! — Saaledes drev det mig da heelt mægtigt til at tale til Dig om Nathanaels mærkværdige Liv. Det Vidunderlige, Sælsomme deri opfyldte min hele Sjæl; men just derfor, og fordi jeg maatte gjøre Dig, min Læser! strax tilbøielig til at fordrage noget Vidunderligt, som ikke er ringe, qvælede jeg mig ret for at begynde Nathanaels Historie, betydende, original, indgribende. — „Der var engang“ — den skjønneste Begyndelse til enhver Fortælling, altfor nøktern! — „I den lille Provindsstad S. levede“ — noget bedre, kunde i det mindste bane Veien til en Klimax. — Eller strax medias in res: „Pak han sig Fanden i Bold, raabte Studenten Nathanael, med Raserie og Forsærdelse i det vilde Blik, da Baromethandleren Giuseppe Coppola“ — Dette havde jeg virkelig ogsaa nedskreven, da jeg troede at spore noget pubeserligt i Studenten Nathanaels vilde Blik; men Historien er slet ikke pubeserlig. — Der faldt mig ikke et Ord ind, som kun

paa mindste Maade syntes at affpeile noget af det indvortes Billedes Farveglæds. Jeg besluttede, slet ikke at begynde. — Tag nu, gunstige Læser! de tre Breve, som min Ven Lothar var saa god at meddele mig, for Omridset af Billedet, i hvilket jeg nu fortællende skal bestræbe mig for bestandig mere og mere at komme Liv og Farve. Maaſkee lykkes det mig, ligesom en god Portraitmaler, at opfatte mangen Gestalt saaledes, at Du finder, den ligner, uden at kjende Originalen, ja at det er Dig, som om Du allerede ret tidt havde seet Personen ganske livagtig for Dig. Maaſkee vil Du, o min Læser! da troe, at der er intet vidunderligere og galere end det virkelige Liv, og at Digteren dog kuns kunde opfatte dette ligesom i et matslebent Speils dunkle Gjenſkin. — Paa det, at det kan blive klarere, hvad der er nødvendigt at vide strax i Begyndelsen, maa der endnu ſoies til hine Breve, at strax efter at Nathanaels Fader var død, vare Clara og Lothar, Børn af en langt ude Beslagtet, som ligeledes var død og havde efterladt dem uden Forældre, bleve tagne i Huset af Nathanaels Moder. Clara og Nathanael fattede en hæftig Tilbøielighed for hinanden, hvorimod intet Menneſke paa Jorden havde noget at indvende; de vare derfor Forlovede, da Nathanael forlod Stedet, for at fortsætte sine Studier i G—. Der er han nu i sit sidste Brev og horer Collegier hos den berømte Professor Physices Spalanzani. — Nu kunde jeg trostlig velblive i min Fortælling; men i dette Dieblik ſtaaer Clara's Billede mig saa levende for Die, at jeg ikke kan vende det bort derfra, som det altid har haudet, naar hun saae paa mig med sit hulde Englesmiil. — For ſkjon kunde Clara paa ingen Maade passere; det meente Alle, som paa Embedsvegne forstaae sig paa Skjonhed. Dog roste Architecterne hendes ranke Værts rene symmetriske I. hold; Malerne fandt Rakke, Skuldre og

Bryst næsten altfor kyndt formede, forelskede sig der-
 imod samtlige i det vidunderlige Magdalenehaar, og
 fladrede overhovedet meget om Battonist Colorit.
 Men een af dem, en virkelig Phantast, sammenslig-
 nede paa en høist sølsom Maade Claras Dine
 med en Søe af Ruisdael, hvori den skyfri Himmels
 rene Azur, Skov- og Blomsterflor, det rige Land-
 skabs hele farveblandede, muntre Liv speiler sig.
 Men Digtene og Mestere gik videre og sagde: Hvad
 Søe — hvad Speil! — Ere vi da i Stand til at
 see paa Pigen, uden at der fra hendes Blik straa-
 os vidunderlige, himmelske Sange og Toner imøde,
 som trænge ind i vort Inderste, saa at Alt derinde
 bliver vaagent og muntert? Naar vi da selv ikke
 synge noget virkelig klogtigt og smukt, saa er der i
 Grunden ikke meget ved os, og det læse vi da ogsaa
 tydelig i det fine Smil, som svæver om Claras
 Læber, naar vi understaae os til, at foreqvinklere
 hende noget, der vil lade som om det var Sang, uagtet
 kun enkelte Toner springe forvirret imellem hinanden. —
 Det var saaledes. Clara havde det muntre, uskyld-
 dige, barnlige Barns livskraftige Phantasi, et dybt,
 qvindelig fint Gemt, en fuldkommen klar og skarpt-
 adskillende Forstand. De i lutter Dufte og Taager
 svævende Naturer havde det slemme fat hos hende; thi
 uden at tale meget, som overhovedet ikke laae i
 Claras i sig selv indsluttede Sind, sagde det lyse
 Blik og hiint sine ironiske Smil dem heelt tydelig:
 Kjære Venner! hvor kan I da troe om mig, at jeg
 skulde ansee Eders henslydende Skygebilleder for
 sande Bøfener med Liv og Bevægelse? — Clara
 blev derfor af mange skjeldet for at være kold, fø-
 lesløs, profaisk; men Andre, som havde opfattet
 Livet i klar Dybde, holdt ualmindelig meget af den
 sindrige, forstandige, barnlige Pige; dog Ingen saa
 meget som Nathanael, der bevægede sig kraftig
 og munter i Videnskab og Kunst. Clara hang ved
 den Elskede med sin hele Sjæl; de første dunkle

Skygger droge gjennem hendes Liv, da han filtes fra hende. Med hvilken Henrykkelse fløi hun i hans Arme, da han nu, som han havde lovet i sit sidste Brev til Lothar, virkelig traadte ind i sin Moders Børelse i sin Jødeby. — Det hændte sig saaledes som Nathanael havde troet, thi i det Dieblig, han saae Clara igjen, tænkte han hverken paa Advokat Coppelius, eller paa Clara's forstandige Brev; hver forstemt Stræng i hans Sjæl tabte sig i Glædens reneeste Recorder. — Men Nathanael havde dog Ret, da han skrev til sin Ven Lothar, at den modbydelige Baromethandler Coppolas Skikkelse var traadt ret fjendtlig ind i hans Liv. Alle følte det, da Nathanael strax i de første Dage viste sig aldeles forandret i sit hele Væsen. Han hensesank i mørke Drømmerier, og færdedes snart saa besynderlig som man aldrig havde været vant til af ham. Alting, det hele Liv var bleven Drom og Ahnelse for ham; bestandig talde han om, hvorledes ethvert Menneſke, i det han indbildte sig at være fri, ikkun tjente til et grusomt Spil for dunkle Magter; forgjæves satte man sig imod dem, man maatte ydmyg seie sig i hvad Skiæbnen havde bestillet. Han gik saa vidt, at han paastod, at det var daarligt, naar man troede at kunne i Videnskab og Kunst skabe efter selvvirksom Vilkaarlighed; thi den Begeistring, hvori man ikkun var istand til at skabe, udsprang ikke af vort eget Indre, men var Indvirkningen af et eller andet udenfor os selv liggende, høiere Princip. — For den forstandige Clara var dette mystiske Sværmerie i høieste Grad fraastødende, dog syntes det forgjæves at indlade sig paa at bestriide det. Ikkun naar Nathanael bevisste, at Coppelius var det onde Princip, som havde grebet ham i det Dieblig, da han lurede bagved Gardinet, og at denne modbydelige Dæmon paa en forfærdelig Maade vilde forstyrre deres Kjærlighedslykke, da blev Clara meget alvorlig og sagde: „Ja,

Nathanael! Du har Ret. Coppeliuss er et ondt, fjendtligt Princip, han kan fremvirke Rædsler ligesom en djævelsk Magt, der træder synlig ind i Livet, men han kan det kun, naar Du ikke bortmaner ham af Sind og Tanker. Saalænge Du troer paa ham, eksisterer han ogsaa, og virker; ikkun Din Tro udgjør hans Magt." — Nathanael, ganske oprirret over at Clara kun statuerede Dæmonens Tilværelse i hans eget Indre, vilde nu rykke frem med den hele mystiske Lære om Djæble og rædselfulde Magter; men Clara afbrød fortrædelig, i det hun, til ikke liden Argvølse for Nathanael, skjød et eller andet Ligegyldigt imellem. Denne tænkte: folde, ureceptive Gemætter tillukke sig for saadanne dybe Hemmeligheder, — uden at være sig tydelig bevidst, at han netop regnede Clara med til saadanne underordnede Naturer, hvorfor han ikke heller standsede med Forsøg paa at indvie hende i hine Hemmeligheder. Tidlig om Morgen, naar Clara hjalp til ved Kaffebordet, stod han allerede hos hende og læste for hende af allehaande mystiske Bøger, saa at Clara bad ham: „Men kjære Nathanael, hvis jeg nu vilde skjælde Dig ud for det onde Princip, som virker fjendtlig paa min Kaffe? — Thi dersom jeg, som Du vil, skal lade atting staae og ligge, og see Dig ind i Dinene medens Du læser, saa koger Kaffeen i Ilden for mig og der er ingen af os som faaer noget!" — Nathanael slog Bogen heftig i og løb fuld af Harm op paa sit Værelse. — Ellers havde han en særdeles Styrke i behagelige, livlige Fortællinger, som han satte paa Papiret og paa hvilke Clara hørte med den inderligste Fornøielse; nu vare hans Digtinger mørke, uforstaaelige, formløse, saa at han, om end skjøndt Clara af Skaansel ikke sagde det, dog vel folte, hvor lidet de gjorde Indtryk paa hende. Intet var mere dræbende for Clara, end det Kjedsommelige; i Blik og Tale udtrykte hun da sin

uovervindelige aandelige Desighed. Nathanaels Digtninger vare virkelig meget kjedsommelige. Hans Fortrædelighed over Claras kolde, profaiske Gesmyt steg høiere; Clara kunde ikke overvinde sin Harm over Nathanaels dunkle, mørke, kjedsommelige Mystik, og saaledes bortfjernede begge sig indvortes bestandig mere og mere fra hinanden, uden selv at bemærke det. Den hæslige Coppeliuss Skikkelse var, som Nathanael maatte tilstaae det for sig selv, bleven svagere i hans Phantasie, og det kostede ham ofte Møie, at colorere ham ret levende i sine Digtninger, hvor han traadte op som Skjæbnens gyselige Bussemand.

Det faldt ham endelig ind at gjøre hiin mørk Ahnelse, at Coppeliuss vilde forstyrre hans Kjærlighedslykke, til Gjenstand for et Digt. Han fremstillede sig og Clara, forenede i tro Kjærlighed; men nu og da var det som om en sort Haand greb ind i deres Liv og bortrev en eller anden Glæde, som havde omslynget dem. Endelig da de allerede staae ved Alteret, lader den forfærdelige Coppeliuss sig see, og berører Claras hulde Dine; disse springe ned dybt i Nathanaels Bryst og svide og brænde som blodige Gnister, Coppeliuss griber ham og kaster ham i en flammende Ildkreds, der dreier sig med Stormens Hurtighed og river ham susende og brusende afsted med sig. Det er en Larmen, som naar Orkanen harmfuld pidsker ind i Havets skummende Bølger, der som sorte Kjemper med sneehvide Hoveder reise sig iveiret og styrte tilbage i den rasende Kamp. Men gjennem denne vilde Larm hører han Claras Røst: „Kan Du da ikke see mig? Coppeliuss har stuffet Dig; det var jo ikke mine Dine, der brændte saaledes i Dit Bryst, det var jo glødende Draaber af Dit eget Hjerteblod — jeg har jo mine Dine, saa see dog paa mig!“ — Nathanael tænker: det er Clara, og jeg er hendes for evig. — Da er det, som om denne Tan-

fe griber mægtig ind i Ildkredsen, saa at den bliver
 staaende og Larmen taber sig huult dybt nede i den sorte
 Afgrund. Nathanael seer ind i Claras Dine,
 men — det er Døden, som seer venlig paa ham med
 Claras milde Blik. — Medens Nathanael
 digtede dette var han meget rolig og besindig, han
 filede og forbedrede paa hver Linie, og da han havde
 underkaflet sig den metriske Tvang, hvilte han ikke
 førend Alt fœiede sig reent og velklingende. Da han
 nu endelig var bleven færdig og læste Digtet høit for
 sig selv, da blev han greben af Gysen og vild For-
 færdelse, og han skreg høit iveiret: Hvis er dog
 denne rædselsfulde Røst? — Men snart forekom dog
 igjen det Hele ham kun at være en meget heldig
 Digtning, og det var ham, som om Claras kolde
 Sind maatte opildnes ved den, omendskjøndt han
 ikke tydelig tænkte sig, hvortil da Clara skulde
 opildnes, og hvortil det nu egentlig skulde føre, at
 ængste hende med hine gyselige Billeder, som varstle-
 de en forfærdelig, for deres Kjærlighed odelæggende
 Skjæbne. — Nathanael og Clara sadde i
 hans Moders lille Hauge, Clara var meget op-
 rømt, fordi Nathanael ikke i de tre Dage, i
 hvilke han skrev paa hiin Digtning, havde plaget
 hende med sine Dromme og Ahnelser. Ogsaa Na-
 thanael talde munter og glad om lystige Ting
 som tilforn, saa at Clara sagde: „Nu først har
 jeg Dig ganske igjen; seer Du vel, hvorledes vi have
 fordrevet den hæslige Coppeliuss?“ Da faldt det
 Nathanael ind, at han jo bar det Digt i Lom-
 men, han havde villet forelæse. Han tog ogsaa
 strax Bladene frem og begyndte at læse. Clara,
 der formodede noget Kjedsommeligt som sædvanligt,
 og som vilde finde sig deri, begyndte nu rolig at blive
 ved at strikke. Men alt som den mørke Sky steg
 sortere og sortere i Veiret, lød hun sin Strompe
 synke ned i Skjødet, og saae Nathanael stivt

ind i Diet. Han blev uimodstaaelig henrevet af sin Digtning, den indvortes Flamme farvede hans Kind med hoi Rødme, Taarer strømmede ud af hans Dine — endelig var han til Ende, han stionede i dyb Udmattelse — han greb Claras Haand, og sukkede, ligesom oplest i trostesløs Jammer: „Ak! — Clara — Clara.“ — Clara trykkede ham blidt op til sit Bryst, og hvidskede sagte, men meget langsomt og alvorligt: „Nathanael — min hjertelskede Nathanael! kast dog det gale — affindige — Eventyr i Jlden.“ — Da sprang Nathanael harmfuld i Veiret og raabte, i det han stødte Clara bort fra sig: „Du livløse, fordomte Automat!“ Han løb affted; den dybtfaarede Clara udgjød bittere Taarer. „Ak, han har aldrig elsket mig, thi han forstaaer mig ikke,“ hulkede hun høit. — Lothar traadte ind i Lysthuset; Clara maatte fortælle ham, hvad der var passeret; han elskede sin Søster med Liv og Sjæl, hvert Ord af hendes Anklage faldt som en Gnist i hans Jnderste, saa at den Harm, han længe havde baaret i Hjertet imod Drommeren Nathanael, antændtes til heftig Vrede. Han løb hen til Nathanael, han forekastede ham hans rasende Fremfærd imod den elskede Søster, i haarde Ord, som den oporusende Nathanael besvarede paa samme Maade. En phantastisk, affindig Gjæk blev repliceret med et miserabelt, simpelt Hverdagsm. ne. En Drekamp var uundgaaelig. De besluttede, at slaes med hinanden den næste Morgen bagved Haugen, efter den derværende akademiske Skik, med skarpt flebne Rappier. Stumme og mørke listede de sig omkring, Clara havde hørt den heftige Strid, og seet, at Fægtemesteren i Skumringen bragte Rappierne. Hun ahnede hvad der skulde skee. Ankomne paa Kamppladsen havde Lothar og Nathanael netop med mørk Tausshed kastet Kjolerne af; med blodtørstig Kamplyst i de brændende Dine vilde

de falde ud imod hinanden, da Clara styrtede ud af Haugebøen. Hulkende raabte hun høit: „I vilde, — forfærdelige Menneſker! — ſtøder mig kun ned ſtrar, før I anfælde hinanden; thi hvorledes ſkulde jeg længere leve i Verden, naar den Elſkede har myrdet Broderen, eller Broderen den Elſkede!“ — Lothar lod Daabenet ſynke, og ſaae tauſ ned til Jorden, men i Nathanaels Sjel opgik i hjer-tesønderſlidende Bæmød al den Kjærlighed igjen, han nogenſinde tilførn, i den herlige Ungdomstids jeſonneſte Dage, havde følt for den hulde Clara. Mordgeværret faldt fra hans Haand, han styrtede ned for Claras Fødder. „Kan Du da nogenſinde tilgive mig, Du min eneſte, min inderlig elſkede Clara! — Kan Du tilgive mig, min elſkede Broder Lothar!“ — Lothar blev roet af Bennens dybe Smerte; under tuſinde Taarer favnede de tre forſonede Menneſker hinanden, og ſvore, aldrig at vige fra hinanden i evig Kjærlighed og Troſkab. — Nathanael var tilmode ſom om en tung Byrde, der havde trykket ham til Jorden, var væltet fra ham; ja ſom om han havde frelſt ſin hele Tilværelſe, der truedes af Tilintetgjørelſe, v.d at gjøre Modſtand mod hiin Mørkets Magt, der havde greben ham. Endnu tre ſalige Dage henlovede han hos de Kjære, derpaa vendte han tilbage til G —, hvor han agtede at forblive et Aar endnu, men derefter at vende tilbage til ſin Fødeby for beſtandig. — Man havde fortiet Moderen Alt det, der havde Hensyn til Coppe-lius; thi man vidſte, at hun ikke uden Forfærdelſe kunde tænke paa ham, fordi hun, ligesom Nathanael, gav ham Skylden for hendes Mand's D d.

Hvor forbavſedes Nathanael, da han vilde ind i ſin Bopæl, og ſaae, at hele Huſet var brændt af til Grunden, ſaa at kun de nøgne Brandmure ragede frem af Gruſet. Uagtet Ilden var brudt ud

i Apothekerens Laboratorium i Stagen nedenunder, og Huset derfor var brændt fra neden af op, saa var det dog lykkedes dristige, raske Venner, endnu til rette Tid at trænge ind i Nathanaels Bærelse i Stagen ovenpaa, og at frelse Bøger, Manuskripter og Instrumenter. De havde baaret det Altsammen ubeffadiget ind i et andet Huus, og der lagt Beslag paa et Bærelse, som Nathanael nu strax tog ind i. — Han agtede ikke synderlig paa, at han nu boede ligeover for Professor Spalanzani, og ligesaa lidet forekom det ham noget paafaldende, da han bemærkede, at han netop fra sit Vindue saae ind i det Bærelse hvor Olimpia tidtsad saae eensom, saa at han tydelig kunde kjende hendes Figur, omendskjøndt Ansigtstrækkene forbleve utydelige og forvirrede. Vel paafaldt det ham endelig, at Olimpia sad hele Timer i den samme Stilling, hvori han engang opdagede hende gjennem Glasdøren, uden den ringeste Syssel, og at hun aabenbar saae over til ham med ufravendte Blik; han maatte ogsaa tilstaae sig selv, at han aldrig havde seet en skjønnere Vært; imidlertid, med Claras Billede i Hjertet, forblev den stive, stirrende Olimpia ham høist ligegyldig, og kun undertiden saae han flygtig op fra sit Compendium og over til den skjønne Billedstøtte; det var Alt. — Han sad netop og skrev til Clara, da det bankede sagte paa Døren; den aabnedes, da han raabte: Kom ind! og Coppolas modbyrd lige Ansigt kiggede ind af den. Nathanael følte det gyse i sit Underste; men han erindrede sig hvad Spalanzani havde sagt ham om hans Landsmand Coppola, og hvad han ogsaa med Hensyn til Sandmanden Coppelius havde lovet sin Elskede saa helligt, han skammede sig selv over sin barnagtige Frygt for Spøgesser, samlede sig med al Magt, og sagde saa blidt og roligt som mueligt: „Seg kjober ingen Barometre, min kjære Ven! gaae kun sin Vej!“ Men da traadte Coppo-

La ind i Stuen, og sagde med en hæs Tone, i det
 hans vide Mund sammentrak sig til et hæsligt Grin,
 at de smaa Dine funklede gjennemborende frem un-
 derde graae, lange Dienbryne: „Gi, nix Barometer!
 nix Barometer! — har ogsaa smukk' Dien — smukk'
 Dien!“ — Forfærdet raabte Nathanael: „Rasende
 de Menneſke, hvor kan Du have Dine? — Dine —
 Dine?“ — Men i samme Dieblik havde Coppola sat
 sine Barometre til Side, greb i sine store Kjolelommer
 og trak Forgnetter og Brillen ud, som han lagde
 paa Bordet. — „Nu — nu — Brill' — Brill' at
 sætt' paa den Næſ' — det er min' Dien — smukk'
 Dien!“ — Og dermed tog han bestandig flere og
 flere Brillen frem, saa at det begyndte at glindse
 sølsomt og at funkle over hele Bordet. Tusinde
 Dine bævede og trak sig krampagtig sammen og stir-
 rede op paa Nathanael; men han kunde ikke
 bortvende sine Dine fra Bordet, og bestandig lagde
 Coppola flere Brillen frem, og bestandig vildere
 og vildere sprang de flammende Blik mellem hinan-
 den og fljode deres blodrode Straaler ind i Natha-
 naels Bryst. Overmandet af rasende Forfærdelse
 freg han iveiret: „Hold inde! hold inde! Du
 frygtelige Menneſke!“ — Han havde grebet Cop-
 pola, som netop havde Haanden i Lommen for at
 hente endnu flere Brillen op, fast ved Armen. Cop-
 pola vred sig blidt løs med et hæst modbydeligt
 Grin, og med de Ord: „Ah! — nix for Dem —
 men her meer smukk' Glas“ — havde han strabet
 alle Brillerne sammen, puttet dem til sig og taget
 en Mængde store og smaae Perspektiver ud af Si-
 delommen i Kjolen. Saasnart Brillerne vare borte
 blev Nathanael ganske rolig, og i det han tænkte
 paa Clara indsaae han vel, at det forfærdelige
 Spøgerie kun var gaaet ud af hans Indre, og at
 Coppola vel kunde være en høist ærlig Mechanicus
 og Opticus, men paa ingen Maade Coppelius's
 fordomte Dobbeltgestalt og Revenant. Desuden

havde alle de Glas, Coppola nu havde lagt paa Bordet, stet intet særregent ved sig, allermindst noget saadant spøgelseagtigt som Brillerne, og for at gjøre Alt godt igjen, besluttede Nathanael nu, virkelig at aftjæbe Coppola noget. Han greb et lille, meget smukt udarbejdet Lommeperpektiv, og saae ud af Vinduet, for at prøve det. Aldrig i hans Liv havde han endnu truffet paa et Glas, der vilkede Gjenstandene saa reent, skarpt og tydeligt tæt hen for hans Dine. Uvilkaarlig saae han over i Spalanzanis Værelse; Olimpia sad, som sædvanlig, foran det lille Bord, med Armene lagte der, paa og med foldede Hænder. — Nu saae først Nathanael ret ind i Olimpias vidunderlig skjont formede Ansigt. Ikkun Dinene forekom ham heelt sælsomt stive og døde. Dog alt som han saae bestandig skarpere og skarpere derover gjennem Glasset, var det som om vaade Maanestjensstraaler opgik i Olimpias Dine. Det forekom ham, som om nu først hendes Synsevne blev tændt; hendes Blik flammede bestandig mere og mere levende. Nathanael laae ligesom fasttryllet i Vinduet, uafbrudt betragtede han den himmelsk skjonne Olimpia. Da rommede det sig og skræbede sig bagved ham, og vakte ham ligesom op af en dyb Drom. Coppola stod bag ved ham: „Tre Zechini — tre Ducat.“ — Nathanael havde reent forglemt ham, rask betalte han, hvad han forlangte. „Ikk' sandt? — en smuk Glas — smuk Glas!“ spurgte Coppola med sin modbydelige hæse Stemme og et ondskabsfuldt Smil. „Ja, ja, ja,“ svarede Nathanael fortrædelig. „Adieu, min Ven! Adieu!“ — Coppola forlod ikke Værelset uden mange sælsomme Sideblik paa Nathanael. Han hørte ham lee af suld Hals paa Trappen. „Nu ja,“ meente Nathanael, „han leer mig ud, fordi jeg sikkert har betalt ham hans lille Perspektiv meget for dyrt — meget for dyrt!“ — I det han sagte hvidskede

disse sidste Ord var det, som om et bybt Dødsfuk gyselig-
 gen gjenlod i Bærelset, Nathanaels Aandedrag
 standsede for hans Sjæleangst. — Men, han havde
 jo selv suklet saaledes iveiret, det mærkede han
 vel. Clara, sagde han til sig selv, har vel Ret i,
 at hun holder mig for en urimelig Mandeseer; men
 naragtigt er det dog — ak, vel meer end naragtigt,
 at den dumme Tanke, at jeg har betalt Coppola
 Glasset for dyrt, endnu i dette Dieblik ængster mig
 saa besynderlig; Grunden dertil indseer jeg slet ikke.
 — Nu satte han sig hen, men et Blik til Vinduet
 overbeviste ham om, at Olimpia sad der endnu,
 og i samme Dieblik sprang han op, ligesom drevet
 af en uimodstaelig Magt, greb Coppolas Pers-
 pektiv, og kunde ikke give Slip paa Olimpias
 forføreriske Syn, indtil hans Ven og Broder Sieg-
 mund kaldte ham hen til Collegiet hos Professor
 Spalanzani. Gardinet for det hemmeligheds-
 fulde Bærelse var trukket tæt sammen, han kunde
 ligesaaletid optage Olimpia her som begge de to
 følgende Dage paa hendes Bærelse, uagtet han
 neppe forlød Vinduet og uafbrudt saae derover gjen-
 nem Coppolas Perspektiv. Den tredje Dag blev
 der endogsaa trukken Gardiner for Vinduerne. Gans-
 ske fortvivlet og drevet af Nitraa og glødende Læng-
 sel, løb han ud af Porten. Olimpias Skikkelse
 svævede foran ham i Luften, og traadte ud af Bus-
 skene, og saae op paa ham med store, straalende
 Dine fra den klarvislende Bæk. Clara's Billede
 var ganske forsvundet af hans Indre, han tænkte
 Intet uden Olimpia, og klagede ganske høit og
 ynkeligt: „Ak, du min høie, herlige Elskovsstjerne!
 Er du da kun opgaaet for mig, for strax at forsvin-
 de igjen, og lade mig ene i den mørke, haabløse
 Nat?“ — Da han vilde vende tilbage til sin
 Solig, blev han vaer, at det særdeles heelt livligt
 og endogsaa larmfuldt i Spalanzanis Huus.
 Dorene stode aabne, man var allehaande Meubler

og Tøi ind, Vinduerne i første Etage vare tagne af, travle Piger feiede og støvede frem og tilbage med store Haarkeste, indvendig bankede og hamrede Smedfere og Tapetmagere. Nathanael blev staaende paa Gaden i fuld Forbavselse; da traadte Siegmund leende hen til ham og sagde: „Naa, hvad siger Du om vores gamle Spalanzani?“ — Nathanael forsikrede, at han slet ikke kunde sige noget, da han aldeles ikke vidste noget, men derimod lagde Mærke til hvilken Færd og Spektakkel der var brudt løs i det stille mørke Huus; og nu fortalte da Siegmund ham, at Spalanzani imorgen vilde give en stor Fæst, Concert og Bal, og at det halve Universitet var indbudet. Man udbredte almindelig, at Spalanzani for første Gang vilde lade sin Datter Olimpia see, som han saa længe havde holdt ret angstelig skjult for hvert menneskeligt Øie. — Nathanael fandt et Invitationskort og gik med hoi bankende Hjerte over til Professoren paa den bestemte Tid, da allerede Vognene rullede derhen og Lysene straalte i de pyntede Sale.

Selskabet var talrigt og glimrende. Olimpia lod sig see i en meget riig og smagfuld Dragt. Man maatte beundre hendes Ansigts skjønne Former, hendes ranke symmetriske Vært. Den noget sølsomt indboiede Nys og hendes gedehamsagtige tynde Liv syntes en Følge af at hun var altfor stærkt snort. I Gang og Stilling havde hun noget asmaalt og stivt, som paafaldt mangen heelt ubehagelig; man tilskrev dette den Tvang, Selskabet paalagde hende. Concerten begyndte. Olimpia spillede paa Fortepiano med stor Færdighed og foredrog ligeledes en Bravoursarie med en klar, næsten skjærende Glasflokkestemme. Nathanael var ganske henrykt; han stod i den bageste Række og kunde ikke fuldkommen skjæln Olimpias Træk i det blændende Lampestin. Ganske uformærket tog han derfor Coppolas Glas

frem og saae hen paa den skjønnne *Olympia*. Al — da blev han vaer, hvorledes hun saae over til ham, fuld af Længsel, hvorledes hver Tone først opgik tydelig i det Elfskovsblik, som brændende gjennemtrængte hans Junderste. De kunstige Koulader forekom *Nathanael* som det i Kjærlighed forklarede Gemnys himmelske Jubel, og da nu endelig efter Cadencen den lange Trille ret heftigt zittrende peeb gjenaem Salen, kunde han, ligesom pludselig greben af glødende Arme, ikke holde sig længere, han maatte skrig *Olympia!* hoit iveiret af Smerte og af Henrykkelse. — Alle saae sig om efter ham; mange loe, Domorganisten satte blot endnu et mørkere Ansigt op end før og sagde kun: Nu, nu! — Concerten var til Ende, Ballet begyndte. At danske med hende — med hende! dette var nu Maalet for alle *Nathanaels* Drømmer, al hans Stræben; men hvorledes skulde han opløste sig til det Mod at opfordre hende, Festens Dronning? Dog! — han vidste ikke selv hvorledes det gik til, at han, da Dansen allerede var begyndt, stod tæt ved Siden af *Olympia*, som endnu ikke var bleven engageret, og at han greb hendes Haand, neppe i Stand til at fremstamme nogle Ord. *Olympias* Haand var iskold, han solte sig gjennembævet af den gyselige Dodsskulde, han stirrede *Olympia* ind i Dietdet straalte ham imøde, fuldt af Kjærlighed og Længsel, og i det samme Dieblik var det ogsaa som om Pulsen begyndte at flade i den kolde Haand, som om Livsblodets Strømme begyndte at gløde. Og ogsaa i *Nathanaels* Indre blussede Elfskovsflammen høiere iveiret, han omslyngede den skjønnne *Olympia* og gjennemsløi Rækkerne med hende. — Han troede tilforn at have danset ret taktmæssig, men paa den ganske egne rhythmiske Fasthed, hvormed *Olympia* dansede og som tidt ordentlig bragte ham ud af sin Holding, mærkede han snart, hvor

meget Takten manglede hos ham. Han vilde imidlertid ikke dansse mere med noget andet Fruentimmer, og havde paa Stedet kunnet myrde den, der nærmede sig til Olympia for at opfordre hende til Dands. Dog kun tvende Gange skeete dette; til hans Forbavselse forblev Olympia derpaa sidende ved hver Dands, og han undlod ikke, bestandig at tage hende op paa ny. Havde Nathanael været i Stand til at see andet end den skønne Olympia, saa vilde allehaande Strid og Trætte have været uundgaaelig; thi aabenbar gik den halvsagte, med Noie undertrykte Latter, som reiste sig hist og her mellem de unge Folk, paa den skønne Olympia, hvem de forfulgte med ganske kuriose Blik, man kunde slet ikke vide, hvorfor? Ophidset af Dandsen og af det i Nægelighed nyde Viin havde Nathanael aflagt al den Tugt, der ellers var ham egen. Han sad ved Siden af Olympia, hendes Haand laae i hans, og han talede heit opflammet og begejstret om sin Kjærlighed, i Ord, som Ingen forstod, hverken han, eller Olympia. Dog denne maaskee; thi hun saae ham ufravendt ind i Diet og sukke de den ene Gang efter den anden: Ak! — Ak! — Ak! — hvorpaa da Nathanael talde saaledes: „Du herlige, himmelske Qvinde! — Du Straale af den Kjærlighed, som er forjætted os hisset! — Du dybe Gemyt, hvori min hele Tilværelse speiler sig,“ og endnu mere af samme Slags; men Olympia sukke blot bestandig paa ny: Ak! — Ak! — Professor Spalanzani gik nogle Gange forbi de Lyfkelige og tilsmilte dem med en ganske sølsom tilfreds Mine. — Det forekom Nathanael, uagtet han befandt sig i en ganske anden Verden, dog paa een gang som om det blev fiendelig mørkt herneude hos Professoren Spalanzani; han saae omkring sig, og blev til sin ikke ringe Skræk vaer, at netop de to sidste Lys vare nær ved at brænde ned og gaae ud i den tomme Sal. Musik og Dands vare for længe

siden forbi. „Vi maae skilles ad! vi maae skilles ad!“ Kreg han ganske vildt og fortvivlet, han kysste Dimpia's Haand, han boiede sig over hendes Mund: iiskolde Læber mødte hans, der glødede i vild Hentkælfelse. — I det Dieblik han berørte Dimpia's kolde Haand, fælte han sig greben af en indvortes Gysen; Legendens om den døde Brud faldt ham pludselig i Tanke; men Dimpia havde trykket ham fast op til sig, og ved Kysset syntes hendes Læber at indgydes Liv og Varme. — Professor Spalanzani gik langsomt gjenkem den tomme Sal, hans Fodtrin gjenlode huult, og hans Figur, omgjøglet af viftende Slagfjigger, havde et ret gyfeligt, spøgelseagtigt Udseende. „Elsker Du mig — elsker Du mig, Dimpia? — I kun dette eneste Ord! — Elsker Du mig?“ Saaledes hvidskede Nathanael, men Dimpia sukede i det hun reiste sig, kun: „Ne — Ne!“ — „Ja, Du min hulde, min herlige Elskovsstjerne!“ sagde Nathanael, „Du er opgaaet for mig, og Du vil evig lyse, Du vil evig forklare min Sjæls Junderste!“ — „Ne, Ne!“ vedblev Dimpia at replicere i det hun gik. Nathanael fulgte hende; de stode foran Professorens: „De har underholdt Dem meget levende med min Datter,“ sagde denne smilende: „Nu, nu, kjære Hr. Nathanael, finder De Smag i at conversere med den frygtfomme Pige, saa skal Deres Besøg være mig velkomment.“ — Med en heelt klart straalende Himmel i sin Barm forlod Nathanael Huset. — Spalanzani's Fæst var Gjenstanden for Samtalen i de følgende Dage. Uagtet Professorens havde gjort Alt for at vise sig ret splendid, saa vidste dog de lystige Hoveder at fortælle om allehaande Upassende og Besynderligt som var hændet, og fortrinlig slog man sig til Ridder paa den dødsfærdige, stumme Dimpia, hvem man, uagtet hendes skjønne Udortes, paadigtede total Sløvhed, og vilde deri finde Ursagen, hvorfor Spalanzani;

havde holdt hende saalænge skjult. Nathanael hørte dette ikke uden indvortes Harm; imidlertid taug han; thi, tænkte han, vilde det vel lønne Umagen at bevise saadanne kaade Burscher, at det netop er deres egen Sløvhed, der hindrer dem i at erkjende Dimpias dybe, herlige Gemyt? „Gjør mig dog den Tjeneste, Broder,“ sagde en Dag Siegmund, „gjør mig den Tjeneste og siig mig, hvorledes det var mueligt for en fornuftig Karl som Du, at foragabe Dig i det Børansigt, den Trædukke derovre?“ Nathanael vilde fare op i fuld Brede, men hurtig besindede han sig og svarte: „Siig Du mig Siegmund, hvorledes Dimpias himmelste Ynde har kunnet undgaae Dit, ellers for alt Skjont saa klare, receptive Blik, Din levende Skjønheidsfands? Dog netop derfor har jeg, Skjæbnen være takket, ikke Dig til Medheiler; thi ellers maatte Een af os falde blødende til Jorden.“ Siegmund mærkede nok, hvorledes det havde sig med hans Ven, styrede forsigtig af, og tilføiede, efterat han havde yttret, at man aldrig i Kjærlighedsfager kunde dømme om Gjenstanden: „Forunderligt er det dog, at mange af os dømme temmelig eens om Dimpia. Hun er forekommen os — Du maa ikke tage os det ilde op, min Broder — ret paa en saksom Maade stiv og ligesom sjælløs. Hendes Bært er regelmæssig, og hendes Ansigt ligesaa, det er sandt! — Hun kunde passere for Skjon, hvis hendes Blik ikke var saa ganske uden Livsgnist, jeg kunde sige, uden Seeevne. Hendes Gang er besynderlig asmaalt, hver Bevægelse synes betinget ved Gangen af et optrukket Hjulværk. Hendes Spil, hendes Sang har den ubehagelig rigtige, aandløse Takt, som findes hos den syngende Maskine og ligesaadan er hendes Dands. Denne Dimpia er forekommen os ganske frastødende og rædselsfuld; vi gad ikke have noget at gjøre med hende; det var os som om hun kun lod som om hun var et levende

Wæsen men at det forholdt sig med hende paa en ganske anden Maade."

Nathanael overgav sig aldeles ikke til den bittere Tøselse, som vilde gribe ham ved disse Siegmunds Ord; han blev Herre over sin Gærme og sagde blot meget alvorlig: „Vel maa Olimpia være straffende for Eder, I kolde, profaiske Mennesker! Kun for det poetiske Gemyt udfolder det Gemyt sig, der er paa lignende Maade organiseret! — Kun for mig opgif hendes Elskovsblik og gennemsiraalte mig Sands og Tanker; kun i Olimpias Kjærlighed gjensfinder jeg mit eget Jeg. Ikke heller kan det synes rigtigt for Eder, at hun ikke sjaaser i slau Conversation, ligesom de andre overfladiske Gemytter. Hun taler saa Ord, det er sandt; men disse saa Ord fremkomme som ægte Hieroglypher af den indre Verden, fulde af Kjærlighed og høi Erkjendelse af Aandelivet, i Anskuelsen af Evigheden hisset. Dog for Alt dette have I ingen Sands og Alt er kun spildte Ord." — „Gud bevare Dig, Herr Broder," sagde Siegmund meget blidt, næsten veemodigt, „men det forekommer mig, Du er paa en Afvej. Paa mig kan Du stole, naar Alt — nei, jeg vil ikke sige mere!" — Det forekom pludselig Nathanael som om den kolde, profaiske Siegmund meente det meget ærligt med ham, han rystede derfor ret hjertelig den Haand, han rakte ham. — Nathanael havde reent forglemt, at der gaves en Clara i Verden, som han før havde elsket; — hans Moder — Lothar — Alle vare forsvundne af hans Huskommelse: han levede kun for Olimpia, hos hvem han daglig sad hele Timer og phantaserede om sin Kjærlighed, om en Sympathie, der var opløst til Liv og Tøselse, om psykisk Balsflægtskab, hvilket Olimpia Altsammen hørte paa med stor Andagt. Fra det dybeste Gjemme i hans Skriverpult hentede Nathanael nu Alt det frem, han nogen sinde havde skrevet. Digte, Phantasier, Visioner,

Romaner, Fortællinger; det blev daglig foretaget med allehaande op i Luften flyvende Sonetter, Stanzer, Canzoner; og Alt dette forelæste han D i m p i a hele Timer efter hinanden, uden at trættedes derved. Men han havde heller aldrig haft en saa herlig Tilhørerinde. Hun broderede ikke, hun strikkede ikke, hun saae ikke ud af Vinduet, hun forede ingen Fugle, hun legede ikke med nogen Skjodhund, eller nogen Yndlingskat, hun dreiede ingen Papiirskrøller, eller andet saadant mellem Fingrene, hun behøvede ikke at undertrykke nogen Gaben ved en sagte fremtvungen Hoste — fort! — hele Timer saae hun med stivt Blik ufravendt den Elskede ind i Diet, uden at flytte og at bevæge sig, og bestandig mere og mere glodende, bestandig mere og mere levende blev dette Blik. Kun naar Nathanael endelig reiste sig og kyste hendes Haand, eller vel ogsaa hendes Mund, sagde hun: „Åh! Åh!“ — og derpaa: „God Nat, min Elskte!“ — „Du herlige, Du dybe Gemyt,“ raabte Nathanael i sin Stue: „kun Du, Du alene forstaaer mig fuldkommen.“ Han havde sammen af indvortes Henrykkelse, naar han betænkte, hvilken vidunderlig Samklang der daglig mere og mere aabenbarede sig i hans og D i m p i a s Gemyt; thi det forekom ham som om D i m p i a havde talt ret dybt ud af hans Indre, om hans Værker, om hans Digtergaver overhovedet, ja som om Nøsten havde tonet ud af hans eget Indre selv. Det maatte da vel ogsaa være saaledes; thi flere Ord end de ovennævnte talde D i m p i a aldrig. Men erindrede ogsaa Nathanael sig i Lyse, ædruelige Dieblikke, s. Ex. om Morgenen strax efterat han var vaagnet, virkelig D i m p i a s totale Passivitet og Ordfattighed, saa sagde han dog: „Hvad er Ord — Ord! — Et Blik fra hendes himmelske Die siger mere end hvert Sprog paa Jorden. Er da overhovedet et Foster af Himmelen i Stand til at føie sig ind i den snævre

Kreds, en ussel jordisk Hornødenhed har trukken?" — Professor Spalanzani lod til at være sjæle-
glad over sin Datters Forhold med Nathanael; han gav denne allehaande utvetydige Kjendetegn paa sin Belvillie, og da Nathanael endelig vovede langtborste at hentyde paa en Forbindelse med Olimpia, loe Alting paa ham og han meente: Han vilde lade sin Datter have fuldkommen frit Valg. — Opmuntrret ved disse Ord og med den brændende Længsel i sit Hjerte, besluttede Nathanael strax den næste Dag at besfalde Olimpia om, uden Omstøb at udtale i tydelige Ord hvad hendes hulde Elskovsblik alt forlængst havde sagt ham: at hun vilde være hans for evig. Han segte om den Ring, hans Moder havde foræret ham ved Afskeden, for at række Olimpia den som Symbol paa sin Hengivenhed, paa hans med hende spirende, fremblomstrende Liv. Clara's, Lothars Breve faldt ham i Hænderne; ligegyldig kastede han dem tilside, fandt Ringen, stak den til sig og løb over til Olimpia. Allerede paa Trappen, paa Gangen, hørte han en forunderlig Spektakkel; det syntes at lyde ud fra Spalanzanis Studerekammer. — En Stampen — en Klirren — en Støden — Sparken mod Døren — og derimellem Eder og Forsbandelser. „Slip mig — slip mig — Din infame — Din fordomte Karl! — Derfor skulde jeg have vovet Liv og Salighed? — ha ha ha ha! — Nei saaledes væddede vi ikke! — jeg, jeg har gjort Dine ne — Men jeg har gjort Hjulværket — Din dumme Djævel med Dit Hjulværk — fordomte Hund af en eenfoldig Uhemager — afsted med Dig — Satan — Holdt — Slip mig! — Afsted!" — Det var Spalanzanis og den græsselige Coppeliuss Stemmer, som saaledes freeg og rasede mellem hinanden. Nathanael styrtede ind, greben af navnløs Angst. Professoren havde en quindelig Figur fat ved Skuldrene, Italieneren holdt den ved Bes

nene, de traf og flede der frem og tilbage, stridende i fuld Raserie om Besiddelsen af den. Guld af dyb Forfærdelse foer Nathanael tilbage, da han i Figuren gjenkjendte Olimpia; opflammende i vild Bredde vilde han frarive de Rasende sin Elskede, men i det samme Dieblisk vred Coppola, i det han dreiede sig med Kjempekraft, Figuren ud af Hænderne paa Professorens og gav ham med Figuren selv et frygteligt Slag, saa at han tumlede og styrtede baglænds over Bordet, hvorpaa der stod Phioler, Retorter, Flasker, Glascyliindere; Alt flirrede sammen i tusinde Skaar. Nu kastede Coppola Figuren over Skulderen paa sig og løb med frygtelig svingende Latter rask afsted og ned af Trappen, saa at Figurens hæsligt nedhængende Fødder klappede og drøede paa Trinene som hule Træblokke. — Nathanael stod stiv og maalos — kun altfor tydelig havde han seet, at Olimpias dødblegnede Voransigt ingen Dine havde; istedetfor dem var der forte Huulninger; hun var en livløs Dukke. Spalanzani væltede sig paa Jorden, Glasstumperne havde skaarret ham i Hovedet, Brystet og Armene; Blodet foer iverret som af et Springvand. Men han samlede al sin Kraft. — „Efter ham — efter ham — hvorfor tover Du? — Coppelius — Coppelius! — min bedste Automat har han rovet fra mig — Tyve Mars Arbeide — Liv og Salighed har jeg sat derpaa — Hjulværk — Møle — Gang — mit! — Dinene — Dinene — Stjaalen fra Dig! — Fordømte — forbandede Karl! — efter ham — hent mig Olimpia — der har Du Dinene!“ — Nu saae Nathanael hvorledes et Par blodige Dine laae paa Gulvet og stirrede op paa ham; dem greb Spalanzani med den usaarede Haand og kastede dem efter ham, saa at de traf ham paa Brystet. — Da greb Ufsindigheden den arme Nathanael med Ildkloer og foer ind i hans Underste og sonderled Sands og Tanker. „Hui — hui — hui! — Ild-

cirkel — Ildcirkel! — drei dig, Ildcirkel — Iyftig — Iyftig! — Trædukke — hui — drei dig, fjon Trædukke min!“ — og dermed kastede han sig over Professorens og trykkede Struben sammen paa ham. Han vilde sikkert have dræbt ham, men Spektaklet havde hidlokket mange Mennesker, de trængte ind, rev den rasende Nathanael op og frelste saaledes Professorens, der strax blev forbunden. Siegmund, saa stærk han var, var ikke i Stand til at tæmme den Rasende; han freg i Gætvæk med frygtelig Stemme: „Trædukke, drei dig!“ og slog om sig med knyttede Næver. Endelig lykkedes det Fleres forenede Kraft at overvælde ham, i det de kastede ham til Jorden og bandt ham. Hans Ord tabte sig i et forfærdeligt, dyrskt Brøl. Saaledes rasende i græselig Affindighed, blev han bragt til Daarekisten. —

Hørend jeg, gunstige Læser! vedbliver at fortælle Dig, hvad der videre har tildraget sig med den uheldige Nathanael, kan jeg forsikre Dig, hvis Du skulde tage nogen Deel i den duelige Mechanikus og Automat-Fabrikant Spalanzanis Skjæbne, at han blev fuldkommen helbredet af sine Saar. Han maatte imidlertid forlade Universitetet, fordi Nathanaels Historie havde gjort Opsigt, og det almindelig blev holdt for et ganske utilladeligt Bedragerie, at indsmugle i fornuftige Theecirkler (Dimpia havde besøgt disse med Held) en Trædukke istedetfor en levende Person. Juristerne kaldte det endog et fiint Bedragerie, som burde straffes desto haardere, da det var stilet imod Publikum, og anlagt saa listigt, at intet Menneske (undtagen ganske kloge Studenter) havde mærket det, uagtet nu alle anstillede sig vise, og vilde beraabe sig paa allehaande Facta, der vare forekomne dem mistænkelige. Men disse sidste bragte egentligt intet fornuftigt for Dagen. Thi kunde det s. Ex. vel have syntes nogen mistænkeligt, at, efter en elegant Thee-

Gjæsts Udsagn, Olympia, mod al Etik og Sædvane, oftere havde drukken end hun havde gabet? Det første, meente den elegante Herre, havde været Selvoptrækning af det skjulte Driuhjul; det havde mærkeligt knaget derved o. s. v. Hr. Professore i Poesie og Veltalenhed tog sig en Priis, slog Daasen i, rømmede sig og sagde heelt høitideligt: mine høifærede Herrer og Damer! lugte de ikke Luntten? Det hele er en Allegorie — en udført Metapher! — de forstaae mig —? sapienti sat!“ — Men mange af de høifærede Herrer beroligede sig ikke derved; thi Historien med Automaten havde fæstet Rod dybt i deres Sjæl, og der listede sig en i Sandhed afføelig Mistro imod menneskelige Figurer ind hos dem. For nu at blive ganske overbeviste om at man ikke elskede nogen Trædukte, forlangte flere Elskere, at den Elskede skulde synge og dansse en Smule taktløs, at hun skulde brodere, strikke, lege med Mopsen o. s. v., naar de læste for hende; men frem for alle Ting, at hun ikke blot skulde høre, men endogsaa tidt tale saaledes, at hendes Tale virkelig forudsatte Tanker og Følelser. Manges Kjærlighedsbaand blev knyttet fastere og blev derved behageligere, Andre derimod gik ganske stille fra hinanden. „Man kan dog virkelig ikke staae inde derfor,“ hørte man hist og her. I Theecirklerne blev der gabet ganske utrolig og aldrig nydt noget, for at bortfjerne enhver Mistanke. — Spalanzani maatte, som sagt, bort for at undgaae Criminal = Undersøgelse, for den Automat, han paa en saa bedragerisk Maade havde skudt ind i det menneskelige Selskab. Coppola var ogsaa forsvunden. —

Nat han ael vaagnede op som af en svær frygtelig Drom, han slog Dinene iveiret og folte hvorledes en ubeskrivelig Salighed igjennemstrømmede ham med blid, himmelsk Varme. Han laae i Sengen paa sit Kammer hjemme i hans Faders Huus; Clara havde bøiet sig hen over ham og ikke langt

fra stode hans Moder og Lothar. „Endelig, endelig — o, min hjertelste Nathanael! — Nu er du kommen dig af din svære Sygdom — nu er du igjen min!“ Saaledes talde Clara ret ud af sin dybeste Sjæl, og indeslattede Nathanael i sine Arme. Men de klare glødende Taarer strømmede denne ud af Dinene af lutter Veemod og Hentykkelse, og han stønnede dybt i Beiret: „min — o min Clara!“ — Siegmund, som trolig havde holdt ud hos Bennen i hans store Nød, traadte ind. Nathanael rakte ham Haanden: „Dg du, min tro Broder! har dog ikke forladt mig.“ — Hvert Spor af Afstandighed var forsvundet; snart fik Nathanael nye Kræfter ved sin Moders, den Elstedes, sine Beners omhyggelige Pleie. — Lykken havde imidlertid fastet Bo i Huset; thi en gammel, fattig Dufel, af hvem ingen havde haabet noget, var død, og havde efterladt Nathanaels Moder, tilligemed en ikke ubetydelig Formue, et Gods i en behagelig Egn ikke langt fra Staden. Der vilde de nu drage hen, Moderen, Nathanael med sin Clara, hvem han nu agtede at ægte, og Lothar. Nathanael var bleven mildere, barnligere end han nogensinde havde været, og erkjendte nu først ret Claras himmelske, rene, herlige Gemyt; Ingen erindrede ham endog kun ved den sagteste Berørelse om den forbigangne Tid. Kun, da Siegmund skiltes fra ham, sagde Nathanael: „Ved Gud! Broder, jeg var paa en slem Wei, men til rette Tid lebede en Engel mig hen paa den lyse Stie! — Ak det var jo Clara!“ — Siegmund lod ham ikke tale videre, af Frygt for at dybt saarende Grindringer maatte opgaae alt for lyse og flammende for ham. — Det var nu paa den Tid, at de fire lykkelige Mennecker vilde drage til Godset. Om Middagen gik de igjennem Stadens Gader. De havde kjøbt noget ind; det hoie Raadhustaaen kastede sin Hjempeffygge over Torvet.

„Ei,“ sagde Clara, „lad os endnu engang stige her op, og see ud over de fjerne Bjerge!“ Som sagt, saagjort. Begge, Nathanael og Clara, gik op, Moderen gik hjem med Tjenestepigen, og Lothar, som ikke havde Lyst til at klavre op af de mange Trin, vilde vente paa dem nede. Der stode de tvende, Elskende Arm i Arm paa Taarnets hoieste Gallerie, og saae ud over de duftende Skove, bag hvilke den blaae Bjergstrækning, liig en Kjæmpe, hævede sine vældige Skuldre. — „See dog den besynderlige graae lille Bust, der ordentlig synes at komme hen imod os,“ sagde Clara. — Nathanael greb mekanisk efter Sidelommen; han fandt Coppolas Perspektiv, han saae til Siden — Clara stod for Glasset — da trak det frampagtig i hans PULSE og Arer — dødbleg stirrede han paa Clara; men snart glødede og sprudlede Gldstrømme igjennem de rullende Dine; græsselig brølte han iveiret, som et hidset Dyr; derpaa sprang han høit op i Luften, og i det han loe gyseligt derimellem, skreg han med skjærende Tone: „Trædukke, drei dig — Trædukke, drei dig!“ — og med vældig Kraft tog han fat paa Clara og vilde kaste hende ned, men Clara klængede sig i fortvivlende Dødsangst fast til Røkværket. Lothar hørte den Af-sindige rase, han hørte Claras Angstskrig, en græsselig Ahnelse gjennemfoer ham, han løb op, Døren for den anden Trappe var lukket — stærkere gjentød Claras Jammerkrig. Ude af sig selv af Raserie og Angst stødte han mod Døren, som endelig sprang op — mattere og mattere blev nu Claras Røst: „Hjælp — frels mig — frels —“ saaledes døde den i Luften. — „Det er forbi — den Raseride har myrdet hende,“ saaledes skreg Lothar. Ogsaa Døren til Galleriet var slaaet i. Fortvivlelsen gav ham Kjæmpekraft, han sprængte Døren ud af sine Hængsler. Gud i Himmelen! — Clara svævede over Galleriet høit i Luften, den rasende

Nathanael havde greben hende — Kun med den ene Haand havde hun endnu omklamret Sjernstøngerne. Rask som et Lyn greb Lothar sin Søster, trak hende ind, og slog i det samme Dieblig den Rasende i Ansigtet med knyttet Næve, saa at han styrtede tilbage og slap Dodsbyttet. — Lothar løb ned med den afmægtige Søster i sine Arme. — Hun var frelst. — Nu rasede Nathanael omkring paa Galleriet og sprang høit iveiret og skreg: „Ildcirkel, drei dig — Ildcirkel, drei dig!“ — Folk løb sammen ved de vilde Skrig; blandt dem ragede Advokat Coppelius, som netop var kommen til Byen og strax havde begivet sig paa Veien til Torvet, kjæmpehøi iveiret. Man vilde op, for at bemægtige sig den Rasende, da loe Coppelius og sagde: „Ha ha! — vie kun, han kommer nok ned af sig selv,“ og saae derop ligesom de øvrige. Nathanael blev pludselig staaende som forstenet; han bukkede sig ned, blev Coppelius vaer, og med gjennemtrængende Skrig: „Ha ha! smuk' Dien! — smuk' Dien!“ sprang han ud over Raskværket. — Da Nathanael laae paa Steenbroen med snyderknust Hoved var Coppelius forsvunden i Brimmelen.

Efter flere Aars Forlob vil man have seet Clara i en langt fra liggende Egn, hvorledes hun sad Haand i Haand med en ventlig Mand udenfor et smukt Landsted, og to muntre Drengte legede foran hende. Man kan deraf slutte, at Clara endnu fandt den rolige huuslige Lykke, som passede sig for hendes muntre livsglade Sind, og som den i sit Indre sønderknusede Nathanael aldrig havde kunnet skaffe hende.

